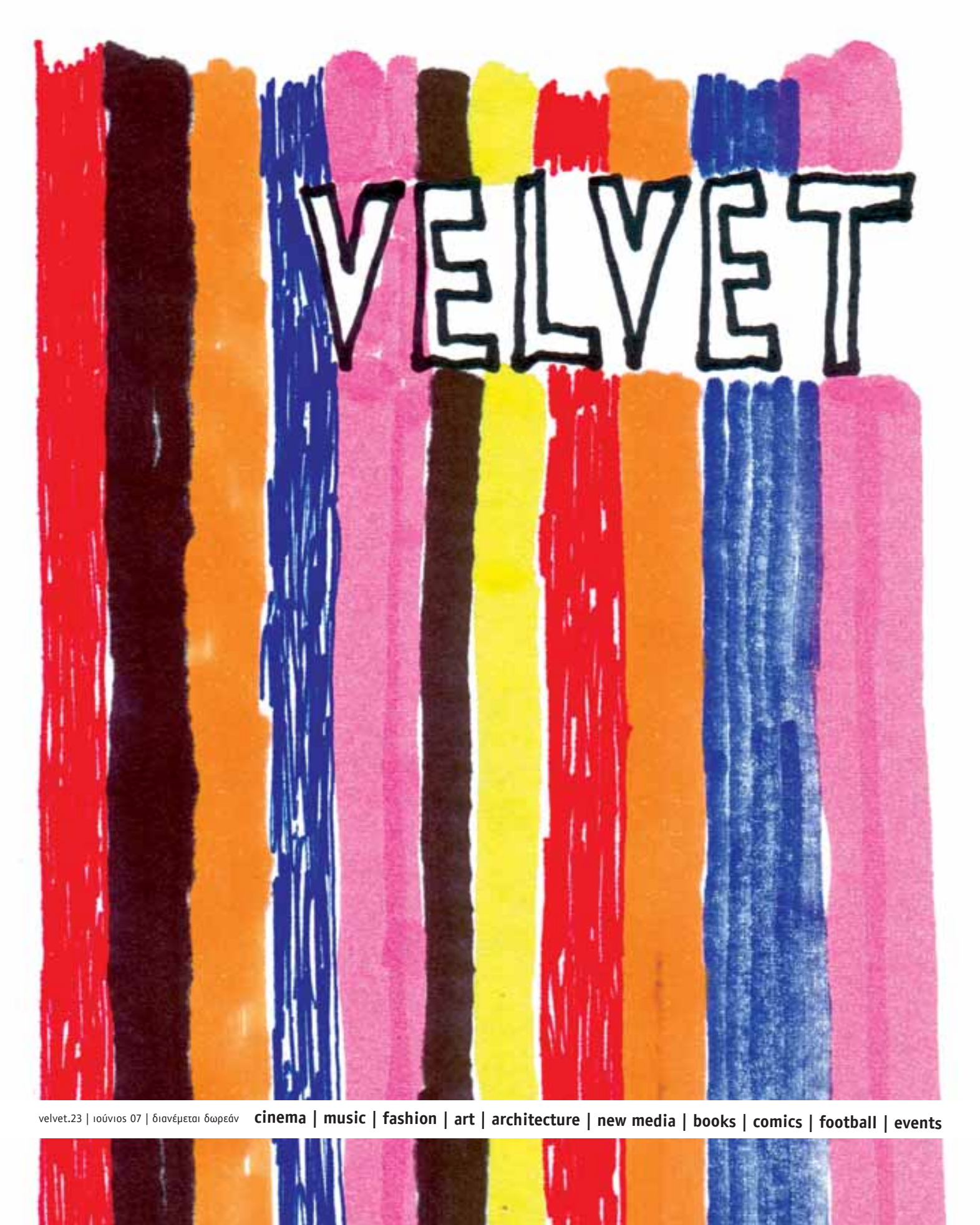

VELVET

velvet.23 | ιούλιος 07 | διανέμεται δωρεάν **cinema | music | fashion | art | architecture | new media | books | comics | football | events**

1η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ 2007

DESTROY ATHENS

10.09 - 18.11. 2007 www.athensbiennial.org

1,2,3, Go!./01

faces./04

Buster Keaton

obsession./06

The soul of Saul Steinberg:
Ο καρτουίστας που τα είδε όλα

camera./08

David Lynch: Lost in his empire | Cinemart Festival 2007
| Porn ! Porn ! Porn ! | Κύρος Παναβασιλείου: Free as a
sparrow | Persona: Françoise Dorléac

new media./14

AreYouHere? New media as social tools

b-sides./16

Songs from a room | Dancing with the Glitterati!!! |
Όχι άηδης copy paste διασκευές, έλθεο! | What would
have happened if... Edward Ball | Pick-up | Indie
Labels: Mute Records | Modest Mouse

size./26

Living with vintage

art./32

Κυνικά | Art agenda | Omilite Elinika?

architecture./36

Japanese Whispers

comics./38

Adrian Tomine - "Shortcomings" (Optic Nerve #9, #10, #11)

books./40

Ambrose Bierce: Devil may care

football./42

Exotica

pot pourri./44

zeppelin./46

Οι καλές οικογένειες

my space whore./48

Kid Harpoon

VELVET

τεύχος.23 | Ιούνιος 07
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρνη Ιωνάς

Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γλυνού
Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)

Λάκης & Άρνη Ιωνάς

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Αντρέας Κίρκρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγινης

Γιάγκος Καλιονάνος

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιανός

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

Κορίνα Τριανταφυλλίδη

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παπαϊωάννου

(books)

Ηλίας Παναχαράρας

(football is life)

Αντρέας Κίρκρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφυλλίου

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρθαλή, Κωνσταντίνος
Δαγριτζίκος, Αλεξάνδρα Ζωιο-
πούλου, Ξένια Καληπακτοδύη,
Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος
Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου,
Μαριλένα Σαλαμάνου, Dr. Faux,
Αφροδίτη Ψαρρά

Φωτογράφος:

Άγγελος Καϊταής

Έκδοση:

The Studio (art projects),
Μιλητιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
Τ / F: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

TO ΒΗΜΑ ATHENS!
VELVET
e-flux

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Deutsche Bank

ΜΑΥΡΗ ΕΙΝ΄
Η ΝΥΧΤΑ ΣΤΑ
ΒΟΥΝΑ,
ΜΑΥΡΗ ΣΑΝ
ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ.*

* Με αφορμή τα θλιβερά γεγονότα στην Art Athina 2007.

PAMPERO
EL RON PREFERIDO
EN LOS BARES
DE CARACAS

Medalla de oro de San Francisco World Spirit Awards 2007

BUSTER KEATON

κάθε μήνα οι συνεργάτες του velvet σχολιάζουν...

Ένα παγερό, λυπημένο πρόσωπο προσαρμοσμένο σ' ένα υπερδραστήριο σώμα, που παραμέρισε αρκετά τη «συμπάθεια» ανοίγοντας καινούργιες προοπτικές στην κινηματογραφική κωμωδία και κατ' επέκταση στη γλώσσα του σινεμά. Η αρχή έγινε 90 χρόνια πριν, το 1917, με το «Butcher Boy», υπό την καθοδήγηση του – τότε διασημότερου – κλασικού «μπούλη» Ρόσκο «Φάτι» Αρμπάκλ.

Asako Masunouchi: I like “Master Keaton” too!

Νίκος Λιάσκας: Κορυφαίος και πάντα επίκαιρος...Μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια που η ΕΡΤ έδειχνε συχνά ταινίες του και δεν έδειχνε τις παπάρες που βλέπουμε σήμερα.

Άρης Ιωνάς: Προτιμώ το Θ.Β.

Γιάγκος Κολιοπάνος: Ναι, πρόκειται για τον ίδιο στο καρεδάκι των φαντασμάτων του Sunset Boulevard!

Μάριος Μπουμπής: Λοιπόν, έχουμε και ρέμε: το εξαιρετικό του ταλέντο δεν απέδωσε στα ηχητικά φιλμ όσο απέδιδε στο βωβό κινηματογράφο / μεταξύ άλλων γύρισε 19 ταινίες μικρού μήκους μεταξύ 1920 και 1923 / οι οποίες μαζί με τις αντίστοιχες του Chaplin αποτελούν τις καλύτερες στιγμές της slapstick κωμωδίας / στη δεκαετία του '20 η φήμη του Chaplin είχε επισκιάσει τον Keaton αλλά σήμερα είναι αποδεκτό ότι υπήρξε αντάξιός του ως ηθοποιός και ανώτερός του ως σκηνοθέτης / ανέκφραστο πρόσωπο – υπερκινητικό σώμα / «Στην οθόνη η μάσκα μου μένει απαθής σε κάθε περίπτωση, είτε πρόκειται για έρωτα, είτε για γάμο, για κηδεία... Γιατί από την αντίθεση γεννιέται η κωμικότητα».

Αντρέας Κίκπρας: Από τις κορυφαίες κωμικές σκηνές που έχω δει, στο «Ατμόπλοιο Bill Jr», ο Μπάστερ Κίτον τεμπέλης, ανεπρόκοπος δανδής, να προσπαθεί μάταια να διαλέξει για ν' αγοράσει ένα καπέλο, εξοργίζοντας τον πατέρα του που τραβάει τα μαλλιά του σε στυλ: «Θεέ μου, τι γιο έκανα!».

Νατάσα Χτενά: Η αγαπημένη μου Maud ισχυρίστηκε ότι τον γουστάρει επειδή έχει «αυτά τα περίεργα, εκληκτικά μάτια» και επειδή είναι «απλώς τόσο cool!» : p

Κορίνα Τριανταφυλλίδη: Τα πιο λυπημένα μάτια του βουβού σινεμά...

Οδυσσέας Νικητιανός: Εεεεμ... ναι! Ρε παιδιά εγώ με Ταμτάκο και Τσάκωνα μεγάλωσα!! (Του κυρίου Κίκπρα ήταν η επιλογή του συγκεκριμένου velvet face:)

The Soul of Saul Steinberg

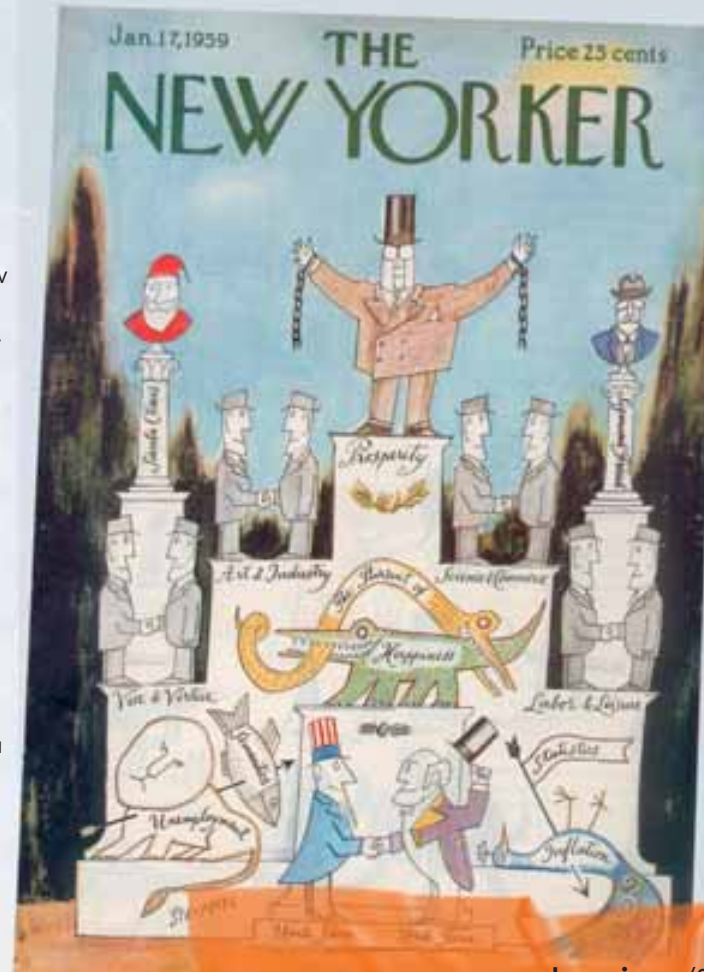
Ο ΚΑΡΤΟΥΝΙΣΤΑΣ ΠΟΥ ΤΑ ΕΙΔΕ ΟΛΑ

του Δημήτρη Ποιητάκη

Ένα ρολόι που όλοι οι δείκτες γράφουν ΤΩΡΑ... Μια ανθρώπινη φιγούρα που περιβάλλεται από ερωτηματικά διαφορετικών σχημάτων... Η φράση I DO σαν πυροτέχνημα στον ουρανό, πιο κάτω τα γράμματα που σχηματίζουν τη φράση I HAVE να μοιάζουν με ξύλα που στηρίζουν μπουγάδα πάνω από τα θεμέλια που φτάνουν στα έγκατα της γης και σχηματίζουν τη φράση I AM... Ο χάρτης του Μανχάταν όχι όπως είναι πραγματικά, αλλά όπως είναι πραγματικά, όπως το βλέπουν δηλαδή οι κάτοικοί του σε σχέση με τον υπόλοιπο κόσμο... Η αγαπημένη φράση του Saul Steinberg - του ανθρώπου που άρχισε να αντιλαμβάνεται τον κόσμο στη Ρουμανία καθώς αυτή έβγαине από τον Πρώτο Παγκόσμιο και έδειχνε ιδιαίτερα πρόθυμη (για Βαλκανική χώρα) να δεχτεί τα οράματα του μοντερνισμού- υπήρξε σ' όλη του τη ζωή η φράση «για φαντάσου!» Από όλους τους εμικρέ οραματιστές που προσγειώθηκαν νέοι στο καλλιτεχνικό σύμπαν της Νέας Υόρκης, ο καρτουνίστας (εξίσου ακριβής όσο και περιοριστικός ο προσδιορισμός για ένα τόσο σημαντικό καλλιτέχνη) Saul Steinberg υπήρξε ο πιο επιγραμματικός, αυτός που έβλεπε τι γίνεται στην Αμερική (και όχι μόνο βεβαίως) και το έδειχνε στα σκίτσα και τις ζωγραφιές του. Όλα τα έργα του (τα πιο πολλή από τα οποία φιλοξενήθηκαν στο περιοδικό New Yorker με το οποίο

συνεργάστηκε για πενήντα και πλέον χρόνια μέχρι το θάνατό του το 1999) είναι γεμάτα απόλυτες αλήθειες της ανθρώπινης κατάστασης. Περήφανος που η δουλειά του ήταν στα πιο σημαντικά μουσεία, δεν αισθανόταν όμως καθόλου άνετα στις γκαλερί ή με την ιδέα ότι έργα του κοσμούσαν τους τοίχους των σπιτιών πλούσιων συλλεκτών: «Όλες αυτές οι ζωγραφιές, να μελαγχολούν τις νύχτες, δυστυχείς σε υιοθετημένα σπίτια...» Του άρεσαν οι σελίδες, να υπάρχει στις σελίδες. Κάποτε μάλιστα σκέφτηκε σοβαρά να ξεκινήσει το δικό του Xerox fanzine για να ξεφύγει από τους περιορισμούς των mainstream περιοδικών εκδόσεων. «Γινόμαστε οι ίδιοι χήροι του εαυτού μας», είχε πει σχετικά με την αμυντική στασιμότητα που κυριεύει καμιά φορά έναν καλλιτέχνη όταν τον παίρνουν τα χρόνια... Υπνωτισμένοι από το έργο του, οι κριτικοί βιάζονταν πάντα να τον ανακηρύζουν «θεωρητικό», «σαρκαστή», «μετα - σχολιαστή», χάνοντας συχνά τα πιο θλιμμένα και ιδιοφυή στοιχεία της δουλειάς, ο ίδιος όμως αισθανόταν πολύ άσχημα με την ιδέα ότι το έργο του ήταν «ειρωνικό» ή «βαθύ». Αγαπούσε την απλότητα και τα «σταράτα λόγια» πιο πολύ απ' οτιδήποτε άλλο (όταν κάποτε ο κουρέας της γειτονιάς του έκλεισε το μαγαζί βάζοντας ταμπέλα που έλεγε απλά «Είμαι άρρωστος» αντί για «Κλείστόν Λόγω Ασθενείας», ο Steinberg χαμογέλουσε για πολύ καιρό). Ήταν ένας καλλιτέχνης που πίστευε ότι το επίθετο «ειδικρινής» ήταν ό,τι πιο τιμητικό μπορούσε να πεις για τη δουλειά κάποιου. Η πρότιμη που είχε στις μάσκες και τα προσωπεία οφειλόταν ακριβώς στο ότι απλοποιούσαν τα πρόσωπα: αυτό που επιζητούσε πραγματικά ήταν να βρει ένα χώρο όχι ανάμεσα σε μάγους, αλλά

σε ανθρώπους που πιστεύουν ακόμα στη μαγεία. Το έργο του έχει μια χαρακτηριστική αυθεντικότητα αλλά ποτέ δεν υπήρξε απόμακρο ή αυτό-αναφορικό. Δεν έκανε τέχνη, ή cartoons, για την τέχνη. Έκανε εικόνες από τη ζωή, περασμένες από το πρίσμα του μυαλού του. Ήταν πάνω απ' όλα άνθρωπος της εποχής του, ένας ποιητής - ρεπόρτερ που έβλεπε πάντα καινούρια πράγματα και ανακάλυπτε καινούριους τρόπους να τα δείχνει. Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο καλλιτέχνη, υπήρξε αυτός που κατέγραψε τις μεγάλες κοινωνικές αλλαγές που παρέσυραν τη Νέα Υόρκη από το 1950 ως το 1975, απεικονίζοντας μια κουλτούρα ασπρόμαυρης εσωστρέφειας να μεταμορφώνεται σε μια κουλτούρα πολυχρωματικού πδονισμού. Η τέχνη του Steinberg είναι η τέχνη των βασικών ανθρώπινων αισθήσεων. Όλες οι αισθήσεις έχουν το δικό τους μυαλό: «Μάτια, μύτη, γλώσσα, δάχτυ-

λα κλπ., σε διαρκή συνομιλία. Υποπεύομαι ότι το μάτι και η μύτη είναι πιο μεγάλα στην ηλικία από μένα, και έχουν το δικό τους εγκέφαλο. Μπορεί να είναι άγγελοι. Το πιο αξιόπιστο εργαλείο πάντως, πιστεύω ότι είναι η μύτη. Πηγαίνω τις νύχτες πίσω στο σπίτι που έζησα παιδί και σφραγίζομαι παρελθόν. Επιτρέπω στις αισθήσεις της μύτης να μου πουν την αλήθεια. Φαντάζομαι ότι είμαι ο ίδιος ένα σπίτι. Στο υπνοδωμάτιο και το λιβινγκ ρουμ ζουν οι καλύτεροι φίλοι και συγγενείς μου: οι Αισθήσεις». Ισόβιος μοντερνιστής, από την εποχή που ήταν φοιτητής αρχιτεκτονικής στο Μιλάνο πριν από τον Δεύτερο Πόλεμο μέχρι το πέρασμά του στις ΗΠΑ και τα πάνω από 1200 «cartoons» που έκανε για το New Yorker (εκ των οποίων τα 90 ήταν εξώφυλλα), ο Steinberg όρισε τη ζωγραφική/ το σκίτσο / την καλλιτεχνική έκφραση ως «μια μορφή λογικής στο

χαρτί» και παρέμεινε αφοσιωμένος στην πράξη της δισδιάστατης σχεδίασης ακόμα και σε εποχές που κυριαρχούσε η ζωγραφική μεγάλης κλίμακας και η γλυπτική. Στη διάρκεια της μακράς καριέρας του, χρησιμοποίησε το σχέδιο ως μέσο στοχασμού για τη σημειολογία της τέχνης, διαμορφώνοντας τα υπάρχοντα στυλιστικά σημεία σε μια νέα γλώσσα, μοναδικά ταιριαστή στα σχήματα της σύγχρονης ζωής. Ήταν, σύμφωνα και με τον τίτλο ενός από τα βιβλία του, «ο Επιθεωρητής» που διέκρινε κάθε ψεύτικη βιτρίνα, κάθε υποκρισία. Κάποτε με συμπάθεια, αλλά πάντα με μαεστρία βιρτουόζου, ο Saul Steinberg κατάφερνε διαρκώς με το έργο του να βγάζει τις μάσκες από την κουλτούρα του 20ου αιώνα, και η δουλειά του θα παραμένει επίκαιρη, επείγουσα και σημαντική για αρκετούς αιώνες ακόμα...

David Lynch

LOST IN HIS EMPIRE

Σχεδόν κάθε σινεφίλ που σέβεται τον εαυτό του συμπεριλαμβάνει τον David Lynch στο top ten των αγαπημένων του σκηνοθετών. Είναι γνωστός για τα σκοτεινά, μυστηριώδη και, κατά πολλούς, δυσνόητα έργα του, τα οποία γίνονται όλο και πιο περίεργα. Αν πολλοί ακόμη αναρωτιούνται «τι έγινε» στο «Mulholland Drive» και στο «Lost Highway», στο «Inland Empire» θα χάσουν εντελώς τη μπάλα!

της Νατάσας Γιανναράκη

Η πρώτη μου γνωριμία με το έργο του David Lynch ήταν το «Wild At Heart» το 1990, με το οποίο είχα πάθει εμμονή πριν το δω ακόμη. Λίγο το Wicked Game του Chris Isaak, λίγο οι φωτό της Isabella Rossellini με ντεκαπάζ και άγριο μακιγιάζ, καμία σχέση με τη ρετουσαρισμένη εικόνα της ως μοντέλο της Lancome στα περιοδικά – εφιάλτες της εφηβείας μου και ο κύριος Λεωνίδας, ιδιοκτήτης του Δαναού, που είπε στη μητέρα μου πως το έργο ήταν πολύ ακραίο για παιδί της ηλικίας μου... Ο εκκεντρικός κόσμος του κυρίου Lynch με είχε σαγηνεύσει πριν ακόμη δω τα πρώτα καρέ της ταινίας του. Όταν το Twin Peaks παιζόταν

κάποια στιγμή στην τηλεόραση αργά τη νύχτα το έβλεπα και αυτό μανιωδώς, όχι τόσο για να μάθω ποιος σκότωσε τη Laura Palmer, αλλά για τον εμπροσθογεννησμό του Kyle McLachlan, τα γατίσια μάτια και την ελιό της Sherilyn Fenn και κυρίως για να μπαίνω νάηλ σε αυτό το περίεργο σύμπαν, όπου η πραγματικότητα κοιταζόταν σε παραμορφωτικούς καθρέφτες με μυστικά δωμάτια και νάνους καθισμένους σε τέρστιες πολυθρόνες. Κάποια στιγμή το «Eraserhead» παίχτηκε αν θυμάμαι καλά στο σινεμά Στούντιο στην πλατεία Αμερικής. Εκεί ο εφιάλτης δεν έβγαине μέσα από σπλάτερ και

αίματα. Το μεταλλαγμένο πλάσμα – μωρό του πρωταγωνιστή με το πιο απίστευτο μαλλί στην κινηματογραφική ιστορία, που ίσως μόνο οι Leningrad Cowboys μπορούν να συναγωνιστούν, αρκεί για να δημιουργήσει μια έντονη φοβία για το πιθανό προϊόν μιας εγκυμοσύνης. Σε κάποιο repertory σινεμά στο Σόχο του Λονδίνου είδα για πρώτη φορά το «Blue Velvet» και την άσχημη-όμορφη, χαριτωμένη-άχαρη Laura Dern σε τρυφερή ηλικία, μαζί με τον Kyle McLachlan, την Isabella Rossellini και τον αποθλαστικό Dennis Hopper στο ρόλο του Frank Booth, να επαναλαμβάνει

συνεχώς την ατάκα «Baby wants to fuck!». Μετά απ'αυτή την ταινία είχα επισήμως εθιστεί. Στο κολλέγιο Saint Martins κάποιος είχε γράψει τη διατριβή του για τη χρήση του ήχου στις ταινίες του David Lynch. «If a tree falls in a forest with no one to hear it, then does it make a sound?», ήταν νομίζω ο τίτλος που εστιάζει σε μία από τις εμμονές του σκηνοθέτη, την ασυνέχεια εικόνων και ήχου. Στο «Mulholland Drive» η εμμονή αυτή γίνεται πολύ ξεκάθαρη στη σκηνή στο κλαμπ όπου ο παρουσιαστής λέει «No hay banda. Il n'y a pas d'orchestre». Δεν υπάρχει ορχήστρα, είναι όλα ηχογραφημένα. Το κοινό είναι

μαζεμένο σε ένα θέατρο. Υπάρχει μουσική και υπάρχει ερμηνεία. Υπάρχει ένταση και ηλεκτρισμός. «Παρ' όλα αυτά», καταλήγει ο παρουσιαστής, «είναι όλα μια ψευδαίσθηση». Την τελευταία δεκαετία ο Lynch ολοένα εγκαταλείπει τη σεναριακή προσβασιμότητα στις ταινίες του. Ο ήχος και η εικόνα γίνονται πιο σημαντικά από την υπόθεση, οι χαρακτήρες αποσταθεροποιούνται, η συμβατική σεναριακή λειτουργία απορρίπτεται και τα απόλυτα συμπεράσματα διαφεύγουν από το θεατή. Με το «Inland Empire», που είναι και η πρώτη του απόπειρα στην ψηφιακή

about a woman in trouble». Είναι ένας τρόπος να το περιγράψει κανείς. Γιατί, αν πάει να το αναλύσει σεναριακά, από κάποιο σημείο και πέρα κάθε λογικός ειρμός χάνεται. Και είναι μάταιο να αναρωτιέται κανείς (ή, ακόμη χειρότερα, να ρωτά το διηγητό του) τι έγινε. Η αυτοσχέδια ψηφιακή περιήληψη του Lynch περιλαμβάνει θόλωμα προσώπων, τοποθέτηση εικόνων τη μια πάνω στην άλλη και ακραία close-ups και στοχεύει στο να δώσει βάθος στην κινηματογραφική εικόνα, πρακτική που, κατά κανόνα, παραπέμπει στο χώρο της ζωγραφικής. Η καλλιτεχνική πορεία του διάσημου δι-

Βρήκε τη φώτιση μέσω του υπερβατικού διαλογισμού ή «παππού παππού τα χάνεις πού και πού»; Το σίγουρο είναι ότι βρήκε το κουμπί του zoom στην ψηφιακή του κάμερα για να δούμε και μεις κάθε πόρο και ρυτίδα στα πρόσωπα των ηθοποιών.

κινηματογράφηση, ο σκηνοθέτης φτάνει το πιο ακραίο σημείο αυτής της πορείας μέχρι στιγμής. Το κοινό στο σινεμά «Άστυ» την προηγούμενη εβδομάδα βγήκε, στην πλειοψηφία του, μπερδεμένο και προβληματισμένο. Πολλοί κριτικοί εκθείασαν το «Inland Empire», άλλοι το μίσησαν. Το website του Αθηνόραματος γέμισε εκατοντάδες σχόλια αναγνωστών από τις πρώτες κιόλας μέρες προβολής της ταινίας. Ακράιοι και αντικρουόμενοι χαρακτηρισμοί, όπως «τέρας» ή «αριστούργημα» αποδίδονται στο τελευταίο κινηματογραφικό πόνημα του 60χρονου πια σκηνοθέτη. Βρήκε τη φώτιση μέσω του υπερβατικού διαλογισμού ή «παππού παππού τα χάνεις πού και πού»; Το σίγουρο είναι ότι βρήκε το κουμπί του zoom στην ψηφιακή του κάμερα για να δούμε και μεις κάθε πόρο και ρυτίδα στα πρόσωπα των ηθοποιών. Η πρωταγωνίστρια Laura Dern περιφέρεται στην ταινία με ένα μορφασμό φρίκης στο πρόσωπό της και έχει το ιδανικό στόμα για να το πετύχει, αυτό που οι άκρες του πηγαίνουν προς τα κάτω, σα μάσκα αρχαίας τραγωδίας. Όταν τον ρώτησαν ποια είναι η υπόθεση της ταινίας, ο Lynch είπε «It's

μιουργού όντως είχε ως αφετηρία της τη ζωγραφική και επεκτάθηκε στον κινηματογράφο όταν εκείνος θέλησε να κάνει πίνακες που να κινούνται. Η πρώτη του ταινία, «Six Figures Getting Sick» που γύρισε το 1966, είναι animation που προέρχεται από ένα πίνακα. Παράλληλα με την κινηματογραφική του πορεία, όλα αυτά τα χρόνια ο Lynch συνεχίζει να ασχολείται με τη ζωγραφική, τη φωτογραφία, το σκίτσο, τις εγκαταστάσεις, οπτικές και ηχητικές. Το εικαστικό αυτό έργο παρουσιάζεται αυτό τον καιρό έκθεση με τίτλο «The air is on fire» στο Ίδρυμα Cartier στο Παρίσι και μπορεί ενδεχομένως να ρίξει κάποιο φως στη δημιουργική διαδικασία που ακολουθεί ο Lynch, μιας και στις συνεντεύξεις που δίνει δεν αναφέρεται αναλυτικά σ' αυτήν. Η μέθοδος με την οποία είναι κατενθουσιασμένος και που προτείνει, τόσο για την ενίσχυση της δημιουργικότητας όσο και για την επικράτηση της παγκόσμιας ειρήνης, είναι ο υπερβατικός διαλογισμός. Μπείτε στο www.davidlynchfoundation.org και, αφού δοκιμάσετε την τεχνική, ίσως δείτε το «Inland Empire» με άλλο (το τρίτο;) μάτι.

CINEMART FESTIVAL 2007 LIVE MOVING IMAGES

Δεν έχουμε συχνά την ευκαιρία να βλέπουμε ελληνικά συγκροτήματα να πειραματίζονται πάνω στον κινηματογράφο, οπότε η πρωτοβουλία της Borderline Productions να διοργανώσει ένα διήμερο φεστιβάλ όπου 5 εγχώριες μπάντες έχουν αναλάβει να ντύσουν διαφορετικού ύφους εικόνες με τη δική τους live μουσική, αν μη τι άλλο φανερώνει τόλημη και διάθεση για πειραματισμό. Το σινεμά «Τριανόν Filmcenter» (Κοδριγκτώνος 21 & Πατησίων 101) έχει εδώ και καιρό δημιουργήσει τη δική του παράδοση στα live soundtracks, οπότε είναι ο κατάλληλος χώρος για τις δύο μουσικο-σινεφιλά βραδιές που αναμένονται την Παρασκευή 22 και το Σάββατο 23 Ιουνίου, από τις 9 το βράδυ. Στις 22 Ιουνίου, η βραδιά έχει τίτλο «Video Soundtracks» και τα συγκροτήματα έχουν κάνει τις επιλογές τους μέσω από διαφορετικά είδη της κινούμενης εικόνας. Έτσι, οι Trirwire θα προσαρμόσουν τις κιθαριστικές μελωδίες τους σε σύγχρονες μικρού μήκους ταινίες νέων Ελλήνων σκηνοθετών, οι έμπειροι Ζημία θα ενώσουν τον ήχο τους με την ατμόσφαιρα κλασικού σουρεαλιστικού γιανωνέζικου τρόμου («Η Γυνάικα στο Χιόνι», μια ιστορία φαντασμάτων), οι πειραματικοί Universal 217 υπόσχονται ένα ολοκληρωμένο «no-tempro» σόου πάνω στα δικά τους videoclips, ενώ οι Old House Playground θα προβούν σε

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσσετα του μήνα:

Older & Bolder part 2

Οριμότητα και τόλημη. Αυτές είναι οι έννοιες-κλειδιά που καθρεπίζουν με παραστατικότητα, πειστικότητα τρόπο το νέο εγχείρημα του Αμυηλιάρ Καράτουη. Οριμότητα, γιατί μετά τη δροσερή, χαρούμενη συνάτα του part 1 έρχεται τώρα η ώρα της περιουηλογής. Τόλημη, γιατί οι «χρησιμοθηρικές» επιλογές των Κίτι και Φελίσια Φοξ, αν και αρχικά κάπως ξένισαν – ιδίως το άτεγκτο κοινό του Καράτουη – αποδείχτηκε όμως ότι ταίριαξαν απόλητα με τη διεισδυτική ματιά ενός σκηνοθέτη που δεν διστάζει να βροντοφωνάζει ότι το «μεγάλο» ευπαύρει στο «μικρό», μέσα στο ίδιο μας το σπίτι, όταν φτιάχνουμε μια βρύση στο νεροχύτη ή βλέπουμε τηλεόραση στον καναπέ μας τρώγοντας πατατάκια. Η ημερία θα έλθει, όμως πρέπει πρώτα το γέλιο να συναντήσει το κήμα.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Αμυηλιάρ Καράτουη
Πρωταγωνιστούν: Κέιτι Φοξ, Φελίσια Φοξ, Έρικα Κέιν, Κόνι Τσάιηης

σύγχρονους αυτοσχεδιασμούς τη στιγμή που στην οθόνη θα περνούν οι εικόνες από μία από τις πραγματικά ξεχωριστές ελληνικές ταινίες, το «Singapore Sling» του Νίκου Νικοηαΐδη. Ο τίτλος της δεύτερης βραδιάς, το Σάββατο 23 Ιουνίου, μιλάει από μόνος του: «Going Mental on David Lynch» και μιας και το κήμα είναι ακόμα θερμό (ή έστω ψυχρό) από το πολύ πρόσφατο «Inland Empire», είναι καλή η περίσταση για ένα πολυδιάστατο αφιέρωμα στο σκηνοθέτη-σταρ καλή η περίσταση για ένα πολυδιάστατο αφιέρωμα στο σκηνοθέτη-σταρ καλή η περίσταση για ένα πολυδιάστατο αφιέρωμα στο σκηνοθέτη-σταρ με τους αμέτρητους «mental fans»! Έτσι, το πρόγραμμα περιλαμβάνει μια παρουσίαση του έργου του Λιντς από τη Βαλέρια Χριστοδουηίδου, μια θεατρικομουσική περφόρμανς (από την ομάδα «Bizzardom») με ηλάνα από πολλές ταινίες του και μια σπείσιαη προβολή από τα μικρού μήκους φιλμ που γύρισε πριν από το «Eraserhead», έτσι για να δούμε λίγο τις βάσεις του χιλιοκουβεντιασμένου ηιντσαιανού κινηματογραφικού ιδιώματος. Το κλήσιμο του φεστιβάλ ανήκει στους Birthmark, οι οποίοι θα παρουσιάσουν ζωντανά το soundtrack της «Χαμένης Λεωφόρου», ενώ αυτή θα προβάλλεται στην οθόνη του «Τριανόν». Μια ιδέα στηριγμένη πάνω στο διάηλογο και την επικοινωνία ανάμεσα σε διαφορετικές μορφές τέχνης, που δίνει νέα περιθώρια έκφρασης σε όσους συμμετέχουν. Ευχόμαστε επιτυχία και μακροημέρευση στους διοργανωτές!

Info: www.myspace.com/bord3rlin3

FREE AS A SPARROW

του Αντρέα Κίκηρα

Το Velvet συνάντησε τον Κύρο Παπαβασιηείου άρτι αφιχθέντα από το Φεστιβάλ των Καννών. Η ταινία του «Για τον Όνομα του Σπουργιτιού» ήταν μία από τις 11 μικρού μήκους ταινίες που επιλέχθηκαν μέσω από περίπου 3.000 υποψήφιος για να συμμετάσχουν στο αντίστοιχο επίσημο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ. Η ταινία μάς βάζει στην ιδιαίτερή της ατμόσφαιρα από την πρώτη σκηνή στην παραλία, εκεί όπου έχει «ξεβραστεί» αναίσθητος ένας άνθρωπος (στο ρόλο ο Γιώργος Βαηιάς) που έχει χάσει το όνομά του. Τη – διαφορούμενη – ήυση θα αναλάβει να δώσει ένας ειδικός ευρεσιτέχνης «ονοματολόγος» (Βασίηης Καραμπούηης). Είναι η τρίτη μικρού μήκους ταινία του Κύρου Παπαβασιηείου (μετά τις «Θρήνος» - 2002 - και «Στο Δοκιμαστήριο του Κάφκα» - 2005), ο οποίος έχει εκδώσει και την ποιητική συηλογή με τίτλο «Πόνημα». Η ταινία παήχτηκε στις Κάννες προτού προβηηθεί στο ντόπιο Φεστιβάλ της Δράμας, κάτι που θα γίνει το ερχόμενο φθινόπωρο.

V: Πώς είδες το φεστιβάλ γενικά, αηηά και τη δική σου παρουσία στις Κάννες;

Κ.Π.: Τώρα που έχω πάει εκεί κατάηαβα πραγματικά πόσο σημαντικό φεστιβάλ είναι. Παίζονται πολύ σημαντικές ταινίες, με κριτήριο το κατά πόσο προχωράει η ηλώσσα του κινηματογράφου, τουηάχιστον σε ό,τι αφορά στις μεγάλου μήκους. Εγώ δεν πρόηαβα να χαρώ από τη συμμετοχή μου στις Κάννες, γιατί δεν ήξερα, δεν είχα την ημπερία. Όταν και εάν ξαναπάω, ε, τότε θα χαρώ, γιατί τώρα ξέρω τι είναι!

V: Σε αφορούσε το γεγονός ότι η συμμετοχή σου προβηήθηκε ως η «μοναδική εκπροσώπηση του ελληνικού κινηματογράφου»;

Κ.Π.: Δεν θεωρώ τον εαυτό μου εκπρόσωπο του ελληνικού κινηματογράφου. Η ταινία είναι μέσα από προσωπικά βιώματα και ηηρεασμούς, τους οποίους στην αρχή δεν μπορούσα να τους καταηάβω κι εγώ ο ίδιος. Τώρα αρχίζω να καταηαβαίνω από πού προέρχεται αυτή η ιστορία, δηλαδή η υπόθεση ότι κάποιος χάνει το όνομά του. Κατάηαβα ότι υπάρχουν δύο βασικές σκέψεις, η μία έχει να κάνει με την έννοια της ταυτότητας, για την οποία συνειδητοποιώ ότι ο δυτικός κόσμος τη θεωρεί ως πολύ δεδομένη. Η ταινία σε λίγες γραμμές ηέει ότι πρωτίσως είμαστε αυτό που μας συγκινεί και όταν γινόμαστε ένα με αυτό που μας συγκινεί τότε καθορίζεται και η ταυτότητά μας. Πρώτα αυτό και όχι το παρεηθόν και οι μνήμες μας...Η αηηη σκέψη έχει να κάνει με το πώς συμμετέχουμε μέσα στο ηιέγμα της ηλώσσας. Γεννιόμαστε και μπαίνουμε σε μια σφαίρα ηλώσσική και πολύ σπάνια ξεφεύγουμε από αυτή. Ξεφεύγουμε όταν ανανεώνουμε αυτή τη ηλώσσα και την ανανεώνουμε όταν έχουμε την έμπνευση ενός στίχου, ενός ποιήματος,

γιατί εκεί υπάρχει η απόλητη εηευθερία του να ξεφεύγεις από αυτή τη σφαίρα, την οποία και μεταμορφώνεις.

V: Αναφέρεσαι στο ηλώσσικό κώδικα και το θέμα της ταυτότητας, ηέγοντας ότι γι' αυτά θα πρέπει να παραδειγματιζόμαστε από τα ζώα. Όμως υποτίθεται έχουμε διακριτές ικανότητες σε σχέση μ' αυτά που μας διαφοροποιούν, καθορίζοντας και την ταυτότητά μας...

Κ.Π. Κα' αρχήν δεν ξέρουμε ακριβώς πώς ηειτουργούν τα ζώα, αηηά το φανταζόμαστε. Εμένα μου φαίνεται ότι μπορούν να μας δώσουν το παράδειγμα ότι καταρχήν εμείς ανήκουμε στη ζωή και μετά η ζωή μάς ανήκει. Δηλαδή αν φανταστούμε πρώτ' απ' όλα ότι είμαστε μέρος ενός κόσμου είναι λίγο διαφορετικό από το να σκεφτούμε ότι μας ανήκει μια ζωή, κάποιες ιδιότητες, κάποιες ηεριουσίες, ήηα αυτά που θεωρούμε ότι απαρτίζουν μια ταυτότητα. Δηλαδή πρωτίσως ήπως ηέει ο Ρεμπό, «το εγώ είναι ένα αηηο» και συνεχίζοντας ηέει «αν ο χαηκός φανταζόταν ότι θα γίνει τρομπέτα...», κάπως έτσι νομίζω ότι εμείς είμαστε ο χαηκός που μπορεί να γίνει και τρομπέτα από κάποιο αηηο συμβάν, όχι από εμάς τους ίδιους.

V: Σε ενδιαφέρει ένα σινεμά κάπου στο ενδιαμέσο μεταξύ του καθαρά αφηγηματικού και του καθαρά πειραματικού, αυτό που ηέμε «ποηηικός» κινηματογράφος;

Κ.Π.: Αυτό που κυρίως μ' ενδιαφέρει είναι η αηηηγορία, εκεί που ηέγεται μία ιστορία και παράηηηηα υπάρχει ένα αηηο επίηεδο με μια αηηη ιστορία. Αυτή η δυαδικότητα πιστεύω ότι αντικατοηρίζεται και στη ζωή και γι' αυτό μ' ενδιαφέρει. Τώρα για το τι σινεμά ηέηω να κάνω εγώ...αηηά αφήνομαι στην έμπνευση και δεν έχω ας πούμε πρόγραμμα. Ο Σαχτούρης είχε πει μια πολύ ωραία φράση, όταν τον ρώτησαν «σε ποιους απευθύνεσαι όταν γράφεις;», είχε πει «απευθύνομαι στη δύσκολη μοίρα μου».

V: Υπάρχει σκέψη για κάποια μεγάλου μήκους ταινία;

Κ.Π.: Προς το παρόν ηέηω να καταηάβω τι μου συμβαίνει, τι με απασχοηεί για να δω τι θα πρέπει να γυρίσω μετά. Σε μια μεγάλη μήκους ταινία θα μπορούσαν να αναηυχθούν καλύτερα κάποιες έννοιες οι οποίες είναι πολύ συμπυκνωμένες στο «Όνομα του Σπουργιτιού». Στη μικρού μήκους μπορείς να αφηγηηείς κάποιες ιστορίες, στις οποίες μία φράση ή μία ατάκα ισοδυναμεί με μία σκηνή της μεγάλου μήκους. Πάντως έτσι ήπως σχηματίστηκε η ομάδα για την ταινία νομίζω ότι έχει δημιουργηηεί το κατάηηηηο κήμα για ακόμα μία συνεργασία.

V: Τι θα' ηέηες να κρατήσεις κανείς στη μνήμη του από το «Όνομα του Σπουργιτιού»;

Κ.Π.: Θα' ηέηα να ηεχάσει για κάποια στιγμή όηο του το παρεηθόν και να αφήσει τη ηλώσσα να του μιλήσει έστω και μ' έναν άκομφο στίχο.

«Είμαστε δίδυμες, γεννημένες στους Διδύμους, μι-φα-σοη-λα μι ρε, ρε μι φα-σοη-σοη-σοη ρε ντο...». Καταπληκτικό το «Chanson des Jumelles» του Μισέλ Λεγκράν, από τις επίσης καταπληκτικές «Δεσποινίδες του Ροσφόρ» του Ζακ Ντεμί (1967), τρίτη, καλύτερη και τελευταία κινηματογραφική συνύπαρξη των αδελφών Ντορλεάκ. Όποιος δεν έχει δει τις Φρανσουάζ και Κατρίν (ήδη τότε Ντενέβ), να αναζητούν «έναν ιδανικό τύπο, έναν παθιασμένο καλλιτέχνη, έναν μουσικό, έναν ακροβάτη!», να χορεύουν, να τραγουδούν, να ονειρεύονται παριζιάνικα μεγαλεία, σ' ένα μιούζικαλ γυρισμένο στο φυσικό σκηνικό των ήσυχων ατλαντικών παραλίων του Ροσφόρ, πραγματικά χάνει! Δεν ήταν δίδυμες (ενάμιση χρόνο μεγαλύτερη η Φρανσουάζ), κι ας έμοιαζαν τέτοιες ειδικά ως προς τους τέλεια αλληλοσυμπληρωμένους χαρακτήρες. Αστείο, όπως είναι και το να σκεπτεί κανείς πόσο λίγα μέτρα φιλμ απέμεναν για τη μία και πόσα ατέλειωτα χιλιόμετρα για την άλλη... 26 Ιουνίου 1967, βράδυ, λίγους μήνες μετά τις «Δεσποινίδες», πάνω στον τόσο κινηματογραφημένο αυτοκινητόδρομο της Κιανής Ακτής, 10 χιλιόμετρα πριν το αεροδρόμιο της Νίκαιας, η Φρανσουάζ σ' ένα νοικιασμένο Ρενό 10, κυνηγώντας να προλάβει ένα αεροπλάνο, στα 25 της...

«Πώς βλέπετε την καριέρα σας;», τη ρωτούσαν στο περιοδικό «Cine monde», αμέσως μετά τις «Δεσποινίδες...»: «Νομίζω ότι τώρα πάει να ξεκινήσει. Μπαίνω στα 25 μου και έχουν αλλιάξει πολλὰ στο μυαλό μου. Καταλαβαίνω καλύτερα τους άλλους, οι σχέσεις μου είναι πιο εύκολες, ξέρω τι θέλω και τι όχι, δίνω πιο περισσότερη σημασία σε όσα σκέφτομαι...». Ένα αστέρι που κέρδιζε αυτοπεποίθηση μέσ' από τη δουλειά της, έτοιμη να ακολουθήσει το δρομολόγιο Ευρώπη-Χόλιγουντ. Τελικά μόλις που πρόλαβε τα γυρίσματα άλλης μιας ταινίας, στα πρώτα βήματα του ατίστα Κεν Ράσελ και δίπλα στον Μάικλ Κέιν, στην (πέρα από) ψυχοπολεμική «Μπαλάντα Ενός Κατασκόπου» (1967), spy-film με νουάρ στοιχεία γυρισμένο σε Αγγλία και Φινλανδία, όπου «χάνεται η μπάλα» στην υπόθεση με διπλούς και τριπλούς πράκτορες (όπως και η «Φινλανδέζα» Ντορλεάκ), στη σκιά κάποιας – κλασικής – μυστικής πανίσχυρης οργάνωσης.

Ιδανική για τέτοιους «παγερούς» και αμοραλιστές ρόλους η Φρανσουάζ, ωστόσο στη «Μπαλάντα...» χανόταν μέσα στο στυλιζάρισμα, κάτι από το οποίο ξέφευγε η προηγούμενη «αγγλική» της ταινία, το «Cul-de-Sac» του Ρομάν Πολάνσκι (1966) (τέλειος τίτλος, που σημαίνει «Αδιέξοδο», ο επίσημος ελληνικός – «Η Νύχτα των Δολοφόνων» – είναι σκέτη απογοήτευση!). Το κλίμα στο απομονωμένο σπίτι-κάστρο

του Holy Island στις βορειοανατολικές ακτές, με το τόσο ατμοσφαιρικό ασπρόμαυρο φως, ήταν ό,τι έπρεπε για να βρεθεί η Ντορλεάκ (Τερέζα) ανάμεσα στον καμποτίνο σύζυγο (Ντόναλντ Πλέζανς) και τον κρετίνο επισκέπτη (Λάιονελ Στάντερ), ταλαιπωρώντας τον πρώτο και υφιστάμενη ταλαιπωρίες από τον δεύτερο... «Μια γυναίκα είχε προδώσει εμένα και τον Τζορτζ (σ.σ. τον σεναριογράφο Τζορτζ Μπρακ) και ο χαρακτήρας της Τερέζας προήλθε από την επιπόλαιη διάθεση που είχαμε για εκδίκηση», έλεγε ο πάντα πονηρός Πολάνσκι. «Δεν ήμουν παρά ελάχιστα ο εαυτός μου, αλλά ένα αντικείμενο του Πολάνσκι, ο οποίος είχε πρόβλημα στην επικοινωνία, ιδιαίτερα μάλιστα με τις γυναίκες. Το αποτέλεσμα όμως ήταν καλό και γι' αυτό χαίρομαι», έλεγε η Φρανσουάζ, επικαλούμενη την «ωριμότητά» της.

Μια ωριμότητα που είχε ξεκινήσει το '64, με το – αρκετά «θαμμένο» – «Απαλό Δέρμα» του Φρανσουά Τριφύ. Δυο χρόνια μετά τον ύμνο στην ερωτική ελευθερία του «Ζιη και Τζιμ», το κλειστό και εσωστρεφές «Απαλό Δέρμα», γύρω από τη σύντομη ερωτική συνάντηση ενός παντρεμένου αστού διανοούμενου που φοβόταν και τη σκιά του (Ζαν Ντεσαγί) με μια αεροσυνοδό (Ντορλεάκ), θεωρήθηκε «λίγο», κι ας υπήρχε η τόλη της εφαρμογής αρκετών κανόνων της νουβέλ-βαγκ (γρήγορο μοντάζ, αναφορές στο νουάρ και τον Χίτσκοκ κ.ά.) σε ένα καταρχήν συμβατικό μελοδράμα. Η Ντορλεάκ δεν τσιγκουνευόταν τα καλά λόγια για τον Τριφύ: «Ένας υπέροχος άνθρωπος, που αγαπά υπερβολικά τους ηθοποιούς του, μου εμπνέει τόσο σεβασμό...». Σχέση αμοιβαιότητας, καθώς εκείνος ανταπέδιδε: «Είχε ασύγκριτη γοητεία, θηλυκότητα, ευφυΐα, χάρη και απίστευτη πνευματική δύναμη, αποκλείεται να την ξεχνούσε οποιοσδήποτε καθόταν να μιλήσει έστω μία ώρα μαζί της...». Ακόμα κι όταν είχε αρχίσει να γίνεται σταρ, η Φρανσουάζ δεν ασχολούνταν τόσο με τα φλερτ, αλλιά περισσότερο απολάμβανε το ρόλο του συνδετικού κρίκου στην οικογένειά της, έχοντας περάσει συναρπαστικά παιδικά χρόνια με προοδευτικούς γονείς που δούλευαν «στο χώρο». Είχε δύο ακόμη αδελφές, όμως με την Κατρίν υπήρχε αμοιβαίο «κόλλημα». Θορυβώδης και παρορμητική, ισχυρογνώμων και φαινομενικά δεσποτική απέναντι στην Κατρίν («εκείνη μιλούσε κι εγώ άκουγα, έτσι ήταν οι φύσεις μας», έλεγε η Ντενέβ), η Φρανσουάζ είχε φανερά τις περισσότερες ανασφάλειες κι αδυναμίες, ζητώντας αποκούμπι στην «απαισιόδοξη» αδελφή της, που όμως «πάντοτε ήξερε τι ήθελε». Η Φρανσουάζ ήξερε; Σύμφωνα με την Κατρίν, «ήθελε παιδιά και τον ιδανικό άνθρωπο της ζωής της, όπως ιδανικό ήταν πάντα και το κάθε τι που επιθυμούσε...».

FRANÇOISE DORLÉAC

του Αντρέα Κίκνη

AreYouHere?

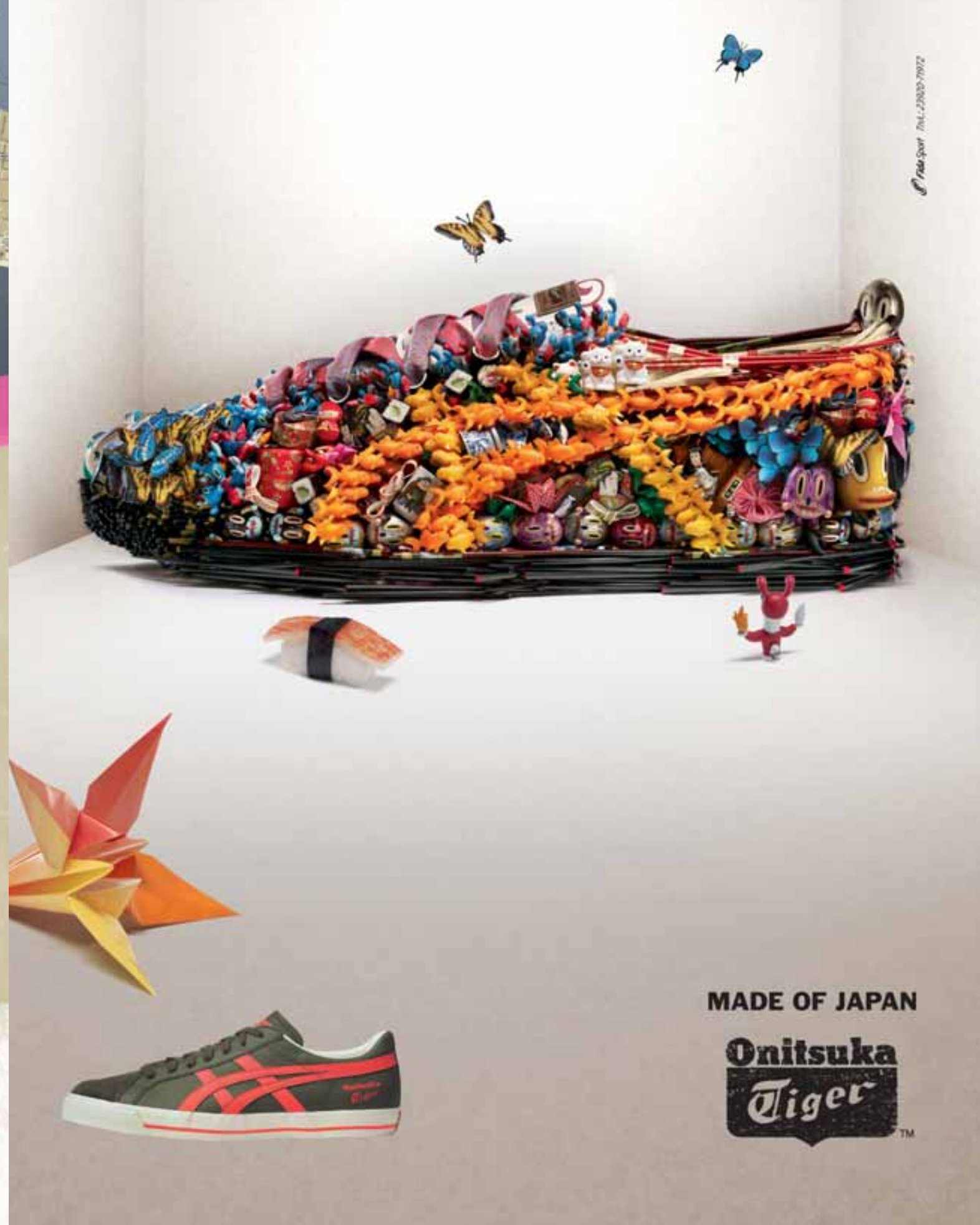
NEW MEDIA AS SOCIAL TOOLS

της Δάφνης Δραγώνα

Το Νοέμβριο του 2005, όταν τα προάστια του Παρισιού καίγονταν κυριολεκτικά, το French Democracy, ένα machinima (3D animation φτιαγμένο με τη μηχανή γραφικών ενός video game), έκανε το γύρο του κόσμου. Ο δημιουργός του Alex Chan ανέβασε το βιντεάκι, όπως αναφέρει ο ίδιος, στο machinima.com για να περιγράψει τι συμβαίνει στη χώρα του από τη μεριά των νέων που έρχονται αντιμέτωποι με το ρατσισμό. Περίπου 30.000 άνθρωποι είδαν και σχολιάσαν το βίντεο, σε ένα site αντίστοιχης λογικής με το youtube που όμως οι χρήστες ανεβάζουν αποκλειστικά machinima. Κατάφερε δηλαδή σε αυτή την περίπτωση ένα σύγχρονο είδος φιλμ, που ουσιαστικά αγνοείται ακόμα επίσημα, να μεταφέρει μία άποψη για ένα δύσκολο θέμα, όπως αυτό των μεταναστών και να τραβήξει το ενδιαφέρον χιλιάδων ατόμων. Με αντίστοιχο σκεπτικό και με διάθεση να μιλήσουν με τον κόσμο στην πόλη και τους ίδιους τους μετανάστες κινήθηκαν η Anne-Marie Schleiner και η Talicé Lee το περασμένο φθινόπωρο όταν βγήκαν στους δρόμους της πόλης Castell στην Ισπανία. Έχοντας ενσωματώσει μικρούς πρωτόκτορες στα κράνη που φορούσαν, χόρεψαν break dance με rollers και πρόβαλαν στους τοίχους και σε άλλα σημεία της πόλης machinima αφιερωμένα σε Αφρικανούς ή Μουσουλμάνους μετανάστες, που είχαν κακοποιηθεί από την αστυνομία στην Ισπανία ή στη Γαλλία. Τόσο ο Chan όσο και οι δύο αυτές καλλιτέχνιδες με τα έργα τους, επεδίωξαν να μην κάνουν έργα που προορίζονταν για να ενταχθούν σε ένα μουσείο, αλλά έργα για τους κατοίκους των πόλεων, και φρόντισαν να φτάσουν σε αυτούς όσο πιο άμεσα γίνεται, μέσω του internet ή μέσω της ίδιας της πόλης, εκεί δηλαδή που συμβαίνουν οι αλληλαγές, οι αναστατώσεις και οι ταραχές μεταξύ «διαφορετικών» κοινωνικών ομάδων. Την ίδια την πόλη και τους κατοίκους της διερευνά το νέο έργο των Ιταλών Todo που παρουσιάζεται στα πλαίσια των παράλληλων εκδηλώσεων της φετινής Biennale της Βενετίας τον Ιούνιο. Το AreYouHere? είναι ένα παιχνίδι μέσω κινητών τηλεφώνων που αναφέρεται στο ρόλο των μεταναστών στις μεγάλες πόλεις. Η Βενετία αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα, μια και λόγω και της γεωγραφικής της ιδιομορφίας, οι «αυτόχθονες» κάτοικοί της αποχωρούν για να ζήσουν σε άλλες πόλεις και τη θέση τους στα ιταλικά μαγαζιά, μπαρ και εστιατόρια παίρνουν μετανάστες κυρίως από την Ασία. Έχοντας σαν πεδίο δράσης την παγκοσμιοποιημένη Βενετία, οι Todo καλούν τους παίκτες/ επισκέπτες της πόλης, τους 'ξένους' σε μία περιήγηση που βασίζεται στα πρόσωπα που θα συναντήσουν. Ποιοι είναι οι κάτοικοι; Ποιοι οι ξένοι; Υπάρχει αλή-

θεια διάκριση; Και ποιος ο χαρακτήρας της Βενετίας; Οι παίκτες πρέπει να ακολουθήσουν μία συγκεκριμένη διαδρομή, που δεν περιλαμβάνει τα γνωστά τουριστικά σημεία και να βγάλουν «αναμνηστικές» φωτογραφίες των κατοίκων, των μεταναστών και να τις στείλουν στη συνέχεια μέσω MMS σε ένα συγκεκριμένο αριθμό που τους έχει δοθεί, στέλνοντας πρώτη στη σειρά μια φωτογραφία του εαυτού τους. Πολλοί καλλιτέχνες και πολλά έργα έχουν πραγματευτεί το θέμα των μεταναστών. Το μεγάλο πλεονέκτημα στην περίπτωση των έργων που βασίζονται στην τεχνολογία είναι ότι μπορούν και εμπλέκουν τον χρήστη στη διαδικασία της παραγωγής του θέματος. Αποτελούν με ένα τρόπο εργαλεία για να αντιληφθεί κανείς τι συμβαίνει γύρω του και ποιοι είναι οι άνθρωποι γύρω του. Ίσως η πιο αξιόλογη πρωτοβουλία σε σχέση με τους μετανάστες στο χώρο των νέων μέσω των τελευταίων χρόνων, να είναι αυτή των Ισπανών Fiambrera και του Bordergames. Κι αυτό γιατί οι Fiambrera πάνε ένα βήμα παραπέρα. Διοργανώνουν εργαστήρια για νέους μετανάστες και τους μαθαίνουν πώς να κάνουν ένα video game με θέμα τις εμπειρίες τους. Αν και το ίδιο το παιχνίδι που κάθε φορά τελικά διαμορφώνεται έχει πολύ ενδιαφέρον, βλέποντας το χρήστη στη θέση του μετανάστη, οι καλλιτέχνες από την ομάδα διευκρινίζουν πως η σημασία δεν βρίσκεται εκεί. Αλλά στη δυνατότητα που δίνεται στους νεαρούς μετανάστες να γνωρίσουν μία τεχνολογία που θα τους είναι χρήσιμη στην καθημερινή τους ζωή. Με αφορμή το κείμενο αυτό, δοκίμασα να γράψω στο google τις λέξεις game, immigrant για να βρω αντίστοιχες πρωτοβουλίες. Το αποτέλεσμα της αναζήτησης δεν εμφάνισε τα παραπάνω projects, αλλά μια λίστα από φράσεις και αναφορές στα "Catch an Illegal Immigrant Game", "Find the Illegal Immigrant", ρατσιστικά games που έχουν ξεσηκώσει διαμαρτυρίες κατά καιρούς. Μάλλον γιατί «ο πραγματικός κόσμος περιγράφεται με τη μορφή πολλών διαφορετικών video games. Τα παιχνίδια δεν αναφέρονται πια στο παρελθόν, ούτε και σε περιστατικά έξω από τη ζωή. Δεν είναι πια αστείο». (McKenzie Wark)

<http://www.machinima.com/films.php?id=1407>
<http://blog.myspace.com/rollartista>
<http://www.todo.to.it/>
<http://www.bordergames.org>
<http://web.futureofthebook.org/mckenzie/mark/gametheory/>

του Μάκη Μηλιάτου

αλληλὸ οὐ Yuri ὄχι, γιατί εἶχε πρόσκληση γιὰ
θέατρο ὥπως εἶπε οὐ Νεκτάριος. Τετάρτη
βράδυ καὶ 350 ἄτομα ἦταν στοὺς Gagarin γιὰ
να δουν κάτω να γεννιέται. Σὲ χρόνο δὲ οὐ
ὁμιλίας ἐπιχειρήσεων “vinyl microstore”
οργάνωσε ἕνα διαγωνισμό καινούργιων
συγκροτημάτων. Συγκεντρώθηκαν 40
demos, η ἀξιοεῖραστη, ἀπὸ κάθε ἀποψη,
ἐπιτροπὴ (Χ. Δασκαλόπουλος, Α. Ζήλος,
Δ. Πολιτάκης) ἐπέλεξε τὰ 12 καλύτερα, τὰ
οποῖα ἔπαιζαν στοὺς Gagarin. Μέσα στὴν τιμὴ
τοῦ εἰσιτηρίου που πῆρα, ἦταν καὶ ἕνα cd
μὲ τὰ τραγούδια τῶν 12 συγκροτημάτων.
Ωραῖο κόλλο καὶ φτηνὸ (2 σε 1).

A vintage television set with a dark wood-grain cabinet and a large, rounded screen. The screen is blank and reflects light. The TV is positioned on a yellow surface, possibly a bed or floor, with a pink and white patterned background.

Η μουσική που περνάει στην ελληνική τηλεόραση δείχνει όχι μόνο την αισθητική του ίδιου του μέσου, αλλά και το πολιτισμό του κάθε οικοδεσπότη. Ο Χατζηγιάννης στη Στάη, αφιέρωμα στον Γρηγόρη Μπιθικώτση (με τον Ηλία Κλωναρίδη παρακαλώ!) στη Μπιθίω Τσουκαλά (που είναι προφανές ότι δεν έχει γούστο), τα γλέντια του Σπύρου Παπαδόπουλου (με έμφαση στο έντεχνο γιατί είναι πρώην αριστερός), τα λούμπεν Σαββατόβραδα της Σεμίνας Διγενή, τα κληρίνα της Άννας Δρούζα, η Έφη Θώδη, τα νούμερα της Ανίτας Πάνια, τα electrobeat τοιφιτετίλια στα πρωινόδικα...

Πρώτα-πρώτα είναι ωραίο για να το ξεφυλλί-
ξεις να να χαζεύεις. Ποιος θα το 'πλεγε γενιά
μου, πως το punk μας θα γινόταν ωραίες
εκδόσεις και πεδίο αναλήψεων, συλλεκτικά
δισκάκια και καρτ-ποστάλ αναμνήσεων. Αμ! τι
νόμιμες, πως σνιφάροντας λίγη βενζινόκολλη
γίνεσαι αθάνατος;

Ο Μπάμπης Λάσκαρις το ξέρει το πράγμα από
πρώτο χέρι, καθ' ότι μουσικός του ένδοξου
(και αδικοχαμένου) ελληνικού punk. Ναι!
μικρέ μου, υπήρξε και τέτοιο πράγμα...
ελληνικό punk. Γεννήθηκε καχυστερημένα,
έζησε λίγο αλλήλ έντονα, το 'κανε λαμπό-
γυαλο στο πέρασμά του, ετράφη από τις
μουσικές αντιθέσεις της εποχής και άφησε
αμυφλεγόμενες αναμνήσεις.

Το βιβλίο: «Punk - Η ιστορία μιας επανάστασης» (εκδόσεις Οξύ) εξετάζει το φαινόμενο Punk από κάθε πλευρά (μουσική, στιχουργική, κοινωνική), αναφέρεται στα βασικά συγκροτήματα του είδους (Sex Pistols, Clash, Buzzcocks, Jam, Stranglers, Crass, Iggy, Ramones, Blondie, Dead Kennedys, Black Flag, Cramps, Butthole Surfers, Sonic Youth) κι έχει στοιχεία, αναφορές, λόγια που είχαν, αποσπάσματα που γράφτηκαν, δισκογραφίες... οργανωμένο, νοικοκυρεμένο και ωραία δομημένο, με πολλές φωτογραφίες, εικόνες, memorabilia.

φές μουσικών που έζησαν τα γεγονότα της εποχής.

Απουσιάζουν κάποια γκρουπ, κατά τη γνώμη μου βασικά (Patti Smith, Elvis Costello, Damned, Fall, Joy Division, Siouxsie, κ.ά.) καθώς και η σκηνή της Αυστραλίας, αλλά το βιβλίο δεν είναι μία «εγκυκλοπαίδεια του punk», οπότε η θεώρηση του φαινομένου είναι υποκειμενική, άρα... το βιβλίο είναι καθοδουλημένο, καθοφτιαγμένο και με ενδιαφέρουσα γραφή, ό,τι πρέπει για μια ολοκληρωμένη εισαγωγή.

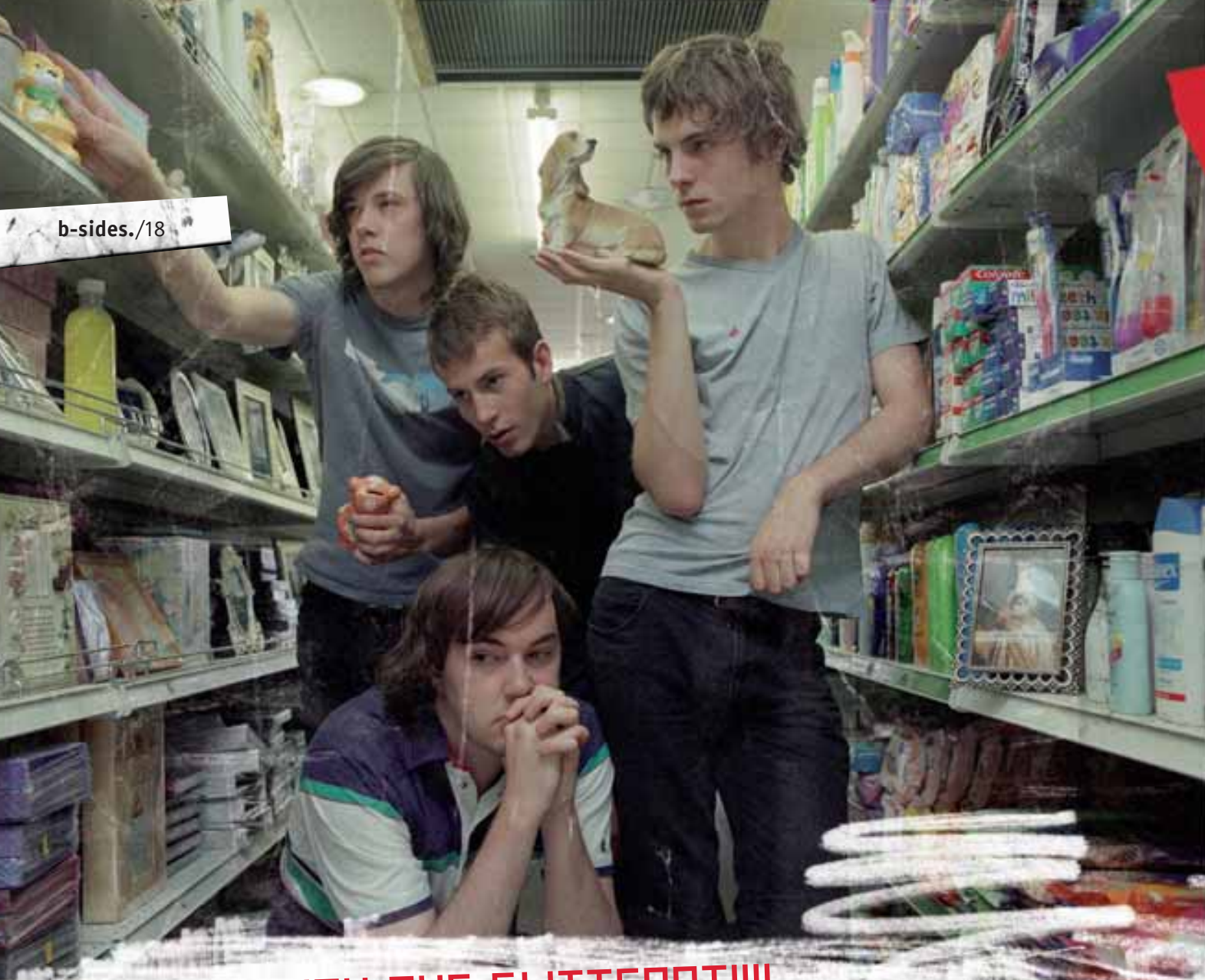
Η επιδημία επανασυνδέσεων συνεχίζεται ακάθεκτη και οι Zombies αποφάσισαν να δικαιώσουν το όνομά τους με τον καλύτερο τρόπο. Θα βγουν από τον τάφο τους για να γιορτάσουν τα 40άχρονα του κλασικού τους άλμπουμ: "Odyssey and Oracle" που – με το πέρασμα του χρόνου – έχει ανακηρυχθεί σε ένα από τα καλύτερα ποπ/ψυχεδελικά/ροκ άλμπουμ κι ένα σημείο αναφοράς για τον ήχο της δεκαετίας του '60. Τα: "She's not there", "Time of the season", "Tell her no" θα ζωντανέψουν και πάλι και το ροκ μετατρέπεται σε σπλιότερ.

Ο αιώνια αγανημένος μου Robert Wyatt, που από την εποχή των Soft Machine μάς ψιθυρίζει στ' αὐτὴ μόνο ωραίες ιστορίες τυλιγμένες σε ντελικάτα και εύθραυστη ψυχεδέλεια, υπέγραψε με τη Domino και σύντομα θα έχουμε καινούργιο του άλμπουμ (μετὰ ἀπὸ τὸ "Cuckooland" τοῦ 2003). I'm waiting for my man with 16€ in my hand.

“After the Pixies, I realised that reunions don’t have to be completely uncool”...είπε ο Tim Booth στο Uncut, για να δικαιολογηθεί που επανασυνδέθηκε με τους James (έρχονται και στην Ελλάδα), ενώ μας είχε αποχαιρετήσει οριστικά. Τώρα είμαι σίγουρος: Ο Έλβις ζει!

DANCING WITH THE GLITTERATI!!!

της Νατάσας Χτενά

Εννέα Ιουλίου, γήπεδο του Baseball στο Ελληνικό. Μία βραδιά, δύο μπάντες, η απόλυτη τρέλα. Μετά τους Art Brut και τις CSS έρχονται οι... Long Blondes και Good Shoes!!! Δύο γαμάτα νέα βρετανικά συγκροτήματα, με επανειλημμένες εμφανίσεις στις σελίδες των ARTROCKER και NME, από το Sheffield οι πρώτοι – ακολουθώντας κατά τα λεγόμενα των ιδίων τα βήματα των Pulp – και από το Morden του νοτιοδυτικού Λονδίνου – με διόλου ευκαταφρόνητη παρουσία στη σκηνή του Thamesbeat – οι δεύτεροι. «Morden», το οποίο αποτελεί και τίτλο του νέου τους σινγκλ από το ντεμπούτο τους «Think Before you Speak», στη γερμανική σημαίνει «σκοτώνω». Όταν μια Γερμανίδα δημοσιογράφος πρόσφατα τους ενημέρωσε γι' αυτό, ο φρόντμαν των Good Shoes, Rhys Jones, ξέσπασε σε υστερικά γέλια. Ο Rhys θέλει να ζήσει κάπου στην Ευρώπη, στο Βερολίνο ή στο Παρίσι. Σε δέκα χρόνια. Όταν οι Good Shoes θα έχουν κυκλοφορήσει τρεις (ελληνίζουν αξιόλογους) δίσκους και δεν θα υπάρχουν πια. Την πρώτη τους

συναυλία την έπαιξαν στο Cambridge και ήταν ένα φιάσκο, τη δεύτερη σε ένα κατάμεστο δωμάτιο στο Eel Pie Island, σπίτι των Mystery Jets. Από τότε η «καριέρα» τους έχει πάρει την ανηφόρα, κάτι που ίσως είναι κάπως αξιοπερίεργο στον κόσμο στον οποίο ζούμε, γιατί δεν έχουν κάτι ενθουσιώδες ή χαρακτηριστικό που να τους διακρίνει, δεν έχουν τρελά ρούχα και μοδάτα κουρέματα, ούτε αμφιλεγόμενες απόψεις ή ακαταμάχητη εμφάνιση, αν και έχουν τις μελωδίες και αυτό το πανέμορφο και ονειρεμένο artwork πίσω από το οποίο βρίσκεται ο Rhys και το οποίο φαίνεται να παίρνει τόσο, μα τόσο σοβαρά. Σε μια περίπτωση μάλιστα, όταν μια φαν του ζήτησε να υπογράψει τον δίσκο τους, εκείνος επέμεινε να υπογράψει στο εσωτερικό του συνοδευτικού βιβλιαρίου, λέγοντάς της: «Κοίτα, μου πήρε γύρω στους δέκα μήνες σκέψης για να διαλέξω αυτή τη γραμματοσειρά και μου είναι πραγματικά αδύνατο να καταστρέψω αυτή τη γραφική οντότητα μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα!!!».

GAGARIN OPEN AIR FESTIVAL

Δευτέρα 9 Ιουλίου

Kaiser Chiefs + The Long Blondes + Good Shoes + special guests

Εγκαταστάσεις Ολυμπιακών Ακινήτων - Γήπεδο Baseball

Προώληση: 40 ευρώ (περιορισμένος αριθμός εισιτηρίων), 45 ευρώ (Ticket Point, Village Cinemas, www.i-ticket.gr, www.villagecinemas.gr)

Ταμείο: 50 ευρώ

Και στους Long Blondes, υπεύθυνη της καλλιτεχνικής διεύθυνσης είναι η frontwoman, Kate Jackson. Θα μπορούσε να ήταν pin-up της δεκαετίας του '40, κρυφή burlesque-star ή cover-girl κάποιας σύγχρονης Vogue. Το αστραφτερό eye make-up της, η Kate το έχει κληθεί από την Nancy Sinatra και το φουλάρι στο λαιμό από τη Faye Dunaway στο Bonnie and Clyde. Χρυσός της κανόνας, να μην ξοδεύει ποτέ πάνω από δέκα λίρες για κάποιο ρούχο ή αξεσουάρ. Όταν παρασύρθηκε μια μέρα στο Camden από ένα δερμάτινο των διακοσίων πενήντα λιρών, το μετάνιωσε πικρά και αποφάσισε: «ποτέ ξανά!». Δύο ζευγάρια – ο Dorian και η Emma, η Reenie και ο Screech – και μια σεξοβόμβα με pencil-skirt, αποτελούν το συγκρότημα το οποίο, κατά τα λεγόμενα των ιδίων, είναι ένα μίγμα γαλλικού new wave και βρετανικού κοινωνικού ρεαλισμού, με τον Alfred Hitchcock και οδόκληρο το ρεύμα του film noir να έχουν αποτελέσει γι' αυτούς τεράστια πηγή έμπνευσης. Το ύφος τους το αποκαλούν περιπετειώδες και τη μουσική τους «κάπως πολύ κινηματογραφική». Σχεδόν σαν όνειρο ή τουλάχιστον σαν μία πολύχρωμη διέξοδο από την πραγματικότητα, ένα glam-punk καταφύγιο με ροζ συννεφάκια και marshmallow-pies, πολύ make-up, εφηβικές ανησυχίες και μια γερή δόση glitter

ανάμικτη με αστείρευτο παιδικό ρομαντισμό. Οι «Long Blondes» είναι τα απόλυτα φανταστικό non γκρουπ. Jean Harlow, Mae West, Edie Sedgwick, Nico, Nancy Sinatra και Barbara Windsor. Θέλουν να πιστεύουν ότι ακολουθούν τα μονοπάτια που έχουν χαράξει οι παραπάνω και όχι απλώς αυτά των υπολοίπων γυναικών punk-pop συγκροτημάτων. Η φιλοσοφία του γκρουπ ανιχνεύεται στο...Vaudeville!, όμως «οι δίσκοι, η τέχνη και η rock' n' roll» τούς έκαναν αυτό που σήμερα είναι. Θέλουν να γίνουν όσο καλοί ήταν οι ABBA. Θέλουν να γράψουν hits τόσο καλά όσο των ABBA. Ναι, τους αρέσουν οι Joy Division, οι Siouxsie and the Banshees και οι λοιποί. Φυσικά. Όχι τόσο όμως όσο η Dusty, η disco και ο Del Shannon. Αστεύονται; Ίσως. Πάντως οι Long Blondes έχουν αποδείξει κατ' επανάληψη ότι διαθέτουν αυτό που τόσο φριχτά απουσιάζει από τις περισσότερες εναλλακτικές και «εναλλακτισμένες» καλλιτεχνικές σκηνές: χιούμορ. Και ειλικρινά, όταν ένα συγκρότημα μπορεί να σε κάνει να χτυπιέσαι σα παλαβωμένο δεκατετράχρονο που προσπαθεί να μιμηθεί την Christina Aguilera, χωρίς να έχεις προηγουμένως κατεβάσει 15 «white russian», αυτό είναι κάτι ανεκτίμητο. Υποψιάζομαι ότι θα τα σπάσουμε όταν έρθει εκείνο το βράδυ της ενάτης Ιουλίου...

VELVET SUMMER IN ATHENS

Τα Στάχια

Χαρακτηριστικό αυτού του φούρνου είναι τα βιολογικά προϊόντα που χρησιμοποιεί. Δύο από τις tor δημιουργίες του είναι η πολύσπορη πίτα με 4 τυριά και φρέσκια ντομάτα και η χωριάτικη μελιτζανόπιτα «Στάχια». Σίγουρα δεν είναι οι μόνες!!!

Σπ. Τρικούπη 12, Τ: 210 3838 539

Αφορμή για να γραφτεί αυτό το κείμενο υπήρξε το Summer Wine, η κομμάτια του Lee Hazelwood που ερμηνεύσε στη δεκαετία του 60 μαζί με την Nancy Sinatra και ξαφνικά βλέπω να αναβιώνει και να γίνεται χιτάκι από τον Him και μια άλλη ομοϊδεάτισσά του ως crooner κάποιας άλλης εποχής. Και να τα air play και τα νούμερα 1 σε ερωτικά ραδιόφωνα της πόλης και άλλα σχετικά και τι καλή μουσική που βγάζει ο Him και το πόσο sexy είναι. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα με τις διασκευές, αντιθέτως πιστεύω ότι μια καλή διασκευή μπορεί να μετατρέψει έναν κάκτο σε ορχιδέα, μια βροχή σε μια ηλιόλουστη μέρα και να δώσει γενικά μια άλλη διάσταση ακόμα και καλύτερη από την αρχική. Τέτοιες είναι οι περιπτώσεις των Johnny Cash στο Personal Jesus των Depeche Mode (ομοιογνώ ότι η αυθεντική εκτέλεση ουδέποτε μου άρεσε, η διασκευή απλά με συγκλόνισε), το Strawberry Fields for Ever των Beatles από τους Candy Flip, το La vie en Rose, Grace Jones vs Edith Piaf, το Step on των Happy Mondays, το This is not a love song από τους Nouvelle Vague, Boomerang – Gonzales vs Serge Gainsbourg και η λίστα είναι μεγάλη. Το να αντιγράψεις όμως πιστά ένα τραγούδι και να το αποδίδεις ως έχει είναι τουλάχιστον μάταιο. Όσο και να προσπαθείς να γίνεις βασιλιάς στη θέση του βασιλιά μπορεί να καταφέρεις τον αντικειμενικό σου στόχο – να μεγαλώσουν οι τραπεζικοί λογαριασμοί – αλλά μετά από λίγο το πάνθεον της μετριότητας και της ματαιοδοξίας σου έχει μια εξασφαλισμένη θέση. Αυτό όμως που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια ισορροπεί μεταξύ ασυδοσίας και υπέρτατης ευκολίας. Έχουν γεμίσει τα ράφια των σιντοπωλείων με άπειρες συλλογές μόνο με διασκευές – να ο Brian Ferry διασκευάζει Bob Dylan για τους επαναστάτες πλεόν του καναπέ και της Moet, ο Eric Clapton τα ίδια, να οι διπλές συλλογές με διασκευές των Stones και του Marley, και να μην βάλουμε στο παιχνίδι και τα remixes παιδιών κομματιών όπου συχνά επαναλαμβάνουν μία ή δύο από τα κομμάτια (όπως το And I love her των Beatles όπου σε μια διασκευή που μου διαφεύγει ο...καλλιτέχνης έχει κρατήσει μόνο το ρεφράιν και το επαναλαμβάνει για 5 λεπτά τη στιγμή που ολόκληρο το αυθεντικό track δεν ξεπερνάει τα δύο και κάτι). Είναι πολύ κουραστική αυτή η κατάσταση με τις διασκευές, κυρίως σε γνωστά και χιλιοσκουσμένα τραγούδια – το να γίνει μια διασκευή σε κάποιο σχετικά άγνωστο κομμάτι έχει και τα καλά του, ώστε να ανακαλύψουμε και τι υπάρχει πίσω. Αλλά τόσο στέρση ιδεών;

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... EDWARD BALL

Εν αρχή ήταν οι Ο' Level, οι Teenage Filmstars, οι Teen 78, οι Missing Scientists... Η ιστορία ενός από τους μεγαλύτερους ήρωες της pop.

του Δημήτρη Βόγλη

Οι λιγότερο μυημένοι θα αναρωτηθούν – και με το δίκιο τους μάλλον – για ποιον ήρωα της pop μας μιλάτε πάμπαν εσείς εδώ στο Velvet που δεν τον ξέρε κανένας (?). Να μου πεις για ήρωες τον Morrissey, τον Ian Curtis να το καταλάβω. Respect, αλλά μην τρελαθούμε κιόλας. Τι θα περιμένετε δηλαδή, να εκδοθούν βιβλία από τον Ιανό για τα ποιήματα και τη ζωή του Edward Ball, να γίνει best seller το t-shirt με τη φάτσα του, να γίνει ταινία η ζωή του, αθλητικά παπούτσια κάποιο από τα εξώφυλλά του (όπως στην περίπτωση των Joy Division) ή να είναι μανιοκαταθλιπτικός, να αυτοκτονήσει για να γίνει κάποιος ήρωας; Πάντα ήταν της μόδας το καταθλιπτικό στυλάκι και σίγουρα πουλούσε μερικές χιλιάδες δίσκους παραπάνω, αλλά παιδιά μην τρελαθούμε κιόλας. Οι πραγματικοί ήρωες είναι πάντα οι αφανείς, αυτοί που δεν έχουν καμία έπαρση και ανάγκη ν' αποδείξουν τίποτε. Θυμάμαι τη μόνιμή μου διαφωνία στα 80s με τους φίλους και γνωστούς που πραγματικά με είχαν ζαλίσει με τους Smiths και γενικά με τα πολύ mainstream – εναλλακτικά group τύπου Cure κτλ. Για την αυθεντικότητα τους, ότι ήταν οι πατέρες της pop και άλλες σχετικές μπουρδες. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι καλά όλα αυτά, αλλά να αγνοούν ότι υπήρχαν και κάποιοι άλλοι πριν από αυτούς που κάνανε την ίδια «δουλειά» και μάλιστα πολύ καλύτερα; Ένας από αυτούς που εννοώ είναι – πέρα από κάθε αμφισβήτηση πλεόν – ο Edward Ball. Γεννημένος στο Λονδίνο πριν από 47 περίπου χρόνια, μεγάλωσε στην 20 Wetherby Gardens, στην Gloucester Road – 100 μέτρα μακριά από εκεί που έμεναν οι Anita Pallenberg, Brian Jones και ο Keith Richards, και 200 από την οικία του Syd Barrett (I know where he lives...). Ένα αρκετά... μποέμ περιβάλλον για να μεγαλώσει ένας έφηβος. Στο σχολείο, στα 14 του, ήταν συμμαθητής με τον Dan Treacy, με τον οποίο αμέσως γίνανε κολλητοί και εκεί για τον γράφοντα άλλαξε πραγματικά η ιστορία της pop. Παθιασμένοι με 60s pop, αλλά και με το punk που εκείνη τη χρονιά έκανε την εμφάνισή του, δεν είχαν άλλη επιλογή από το να κάνουν συγκρότημα. Και ας μην ήξεραν να παίζουν τίποτα. Τότε γνώρι-

σαν τον Joe Foster και το πρώτο group ήταν γεγονός. Το πρώτο single Oxford Str το κυκλοφόρησαν ως Teen 78 και λίγο αργότερα ονομάστηκαν Television Personalities και για τα πρώτα 3 αριστουργήματά τους ήταν μαζί με τον Treacy... τα πάντα. Ανήσυχος άνθρωπος ο Edward, συνεχώς αναζητούσε καινούργιες συγκινήσεις και καινούργια projects προέκυπταν συχνά. Οι Times πιστεύω ότι είναι από τα πιο σημαντικά συγκροτήματα της indie pop (ο όρος indie είναι αδόκιμος και αποκρουστικός όπως το lounge, αλλά βοηθάει στον προσανατολισμό των πραγμάτων) μαζί με τους Tvps, Deep Freeze Mice, Felt, Go Betweens etc... και έχουν κυκλοφορήσει μια σειρά από σπάνια έργα τέχνης, μια γκαλερί μοναδικών τραγουδιών. Miss London, Picture Gallery, This is London, I helped Partick McGoochan Escape (I am not a number I am a free man), Big Painting, Crashed on you, Manchester, French Film Blurred, A cloud over Liverpool, Where the blue begins και και... Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη πλατφόρμα μου να ψάχνω σε παζάρια δίσκων στην Αγγλία να βρω οτιδήποτε από Times και όταν τους ζητούσα με παρέπεμναν σε περλίτερο να πάρω τη γνωστή εφημερίδα, αλλά και τη μέρα που έπιασα στα χέρια μου το Pop goes Art και το This is London πριν 17 περίπου χρόνια. Ούτε καν το πρόσωπό του δεν ήξερα – δεν υπήρχε η δυνατότητα του Internet τότε – καθώς δεν εμφανιζόταν ποτέ στα εξώφυλλα. Συνεχίζοντας τις περιπλανήσεις του κυκλοφόρησε ως Teenage Filmstars αρκετή δόση ψυχεδέλειας και με τους Love Corporation ακολούθησε με αξιοπρεπέστατο τρόπο το χορευτικό ρεύμα της εποχής στις αρχές των 90s. Ως Edward Ball κυκλοφόρησε στα 80s το Lorange Mechanique, ένα δύσκολο δίσκο σε στίχους του αγαπημένου του Edgar Allan Poe. Σήμερα παραμένει ενεργός και συνεχίζει τα προσωπικά του projects συμμετέχοντας και πάλι – με μεγάλη μας χαρά – στον τελευταίο δίσκο των Television Personalities. Και για αυτούς που δεν τον γνωρίζουν αξίζει μια βόλτα στο www.myspace.com/edwardball. Μια βαθιά υπόκληση σε έναν από τους μεγαλύτερους song writers όλων των εποχών!

TIGER FORCE

Tiger ή Tigre ή Le Tigre;

FOALS

Τι είχες Γιάννη...

Άλλη μια εξαιρετική περίπτωση της Transgressive Records, οι Foals με καταγωγή από την Οξφόρδη συνδυάζουν με πολύ ιδιαίτερο τρόπο το «σύγχρονο» art rock και post punk ήχο, πάνω σε ένα ντεμοντέ, ξεπερασμένο, αλλά πάντα καλοδεχούμενο krautrock φόντο! Η πενταμελής μπάντα, μεταξύ αυτών και κάποιοι «Γιάννης» για τον οποίο οι πληροφορίες ήλανε πως κατάγεται από το νησί της Κερνάρθου, έχει κυκλοφορήσει μόλις 2 singles, το πολύ πρόσφατο Hummer στην Transgressive Records και Try This On Your Piano ακριβώς ένα χρόνο πριν, στη δισκογραφική Try Harder. Είναι πολύ νωρίς για συμπεράσματα, αλλά οι Foals φαίνεται πως έχουν το κατίτις στον ήχο τους που μας αφήνει την υποψία πως μάλλον θα τους ξαναβρούμε σύντομα μπροστά μας!

www.myspace.com/foals

THE JUNKYARD. VOLUME THREE

Να τις εκατοστήσετε!!

Την τρίτη της κυκλοφορία παρουσίασε πριν λίγες μέρες η Spinalonga Records, η οποία, όπως και οι δύο προηγούμενες, είναι μια συλλογή από εγχώρια αγγλόφωνα pop-rock και ανεξάρτητα γκρουπ. Στο διπλό cd, που κυκλοφορεί με τίτλο In The Junkyard, Volume Three, θα βρει κανείς κάποια παλιά γνωστά ονόματα της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής, όπως οι Deus Ex Machina και οι Nightstalker, κάποια νεότερα με δισκογραφία όπως οι Expert Medicine, οι Prefabricated Quartet, οι Scab Level, οι Bull Doza, οι The Callas και οι 2L8, αλλά και ανερχόμενα χωρίς να έχουν ακόμη κάποια δισκογραφική δουλειά όπως οι Modrec, Fool in the Box, Bad Mathematics, The Velvoids, Absent Mindead, Black Circus, Small Hour Society, Misuse, Madame, Bliss, Sleepin Pillow, Jane Doe, Low Gravity, Afformance, The Dive, Cube, Taste of Grief, Under-V-Covers και Down & Out. Ο βασικός σκοπός της Spinalonga Records είναι να αναδείξει και να στηρίξει την ελληνική pop-rock σκηνή και μέχρι τώρα φαίνεται πως κάνει πολύ καλά τη δουλειά της!

www.spinalonga.net

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικτιανού

Οι Tiger Force είναι ένα αγόρι και ένα κορίτσι από το Λονδίνο που δεν έχουν διαχωρίσει τις αρμοδιότητές τους μέσα στο γκρουπ, αλλά και οι δύο τους παίζουν τα πάντα από κοινού: κιθάρες, synth, φωντικά, μπάσο, computers... Αυτό που κάνουν μπορεί να χαρακτηριστεί indie, electro-punk και δεν γουστάρουν να τους συγκαταλέγουν στην "trendy", όπως ήλανε, σκηνή του nu-rave, αλλά προτιμούν να παρουσιάζουν τους εαυτούς τους ως διάδοχους των θρυλικών Βερολινέζων Atari Teenage Riot. Έχουν κυκλοφορήσει τρία singles, από τα οποία το πιο ενδιαφέρον είναι το πρόσφατο Syntax Error, ενώ πριν λίγο καιρό βγήκε και το πρώτο τους άλμπουμ (καλύτερα μίνι άλμπουμ, αφού δεν ξεπερνάει τα 18 λεπτά σε διάρκεια), που ονομάζεται A Wasp in a Jar, το οποίο ακούγοντάς το, βάζει κατευθείαν τις υποψίες ότι το Tiger – εις την γαλλικήν Tigre – με την προσθήκη του κατάλληλου άρθρου γίνεται Le Tigre! Τι σύμπτωση, ε;

www.myspace.com/TigerForce

PARKA

Πάρκα και πηλατείες

Το όνομά τους και μόνο είναι ένας σοβαρός λόγος για να προσέξει κάποιος τους Σκωτσέζους Parka ή αν θέλτετε, για άλλους λόγους, να τους απορρίψει μονομιάς! Αν εσείς πάντως κάνετε την πρώτη επιλογή, δεν θα το μετανιώσετε καθόλου αφού ο indie-ska-punk ήχος τους τουλάχιστον θα σας φτιάξει τη διάθεση!! Ο συνδυασμός των θρυλικών Clash, Madness, Specials με το καινούριο αίμα, View, Rapture, Radio 4 αποδίδει πολύ καλά και αυτό φαίνεται και στο απίθανο πρώτο single τους "Disco Dancer" αλλά και στο τελευταίο που μόλις κυκλοφόρησε, "If you wanna", του οποίου μάλιστα την παραγωγή έχει κάνει ένας θρύλος του επαγγέλματος, ο μεγάλος Stephen Hague (New Order, Pet Shop Boys, Depeche Mode, Blur)!

www.parkamusic.com

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

MUTE RECORDS

Στα τέλη της δεκαετίας του '70, στο ξέσπασμα της Do It Yourself σκηνής, ο νεαρός Λονδρέζος Daniel Miller, χρησιμοποιώντας αναλογικά συνθεσάιζερς, έφτιαχνε μουσική με το όνομα The Normal. Έχοντας έτοιμο κάποιο υλικό, αποφασίζει να το κυκλοφορήσει μόνος του μέσω του label Mute records. Οπότε τον Μάρτιο του 1978 έχουμε την πρώτη κυκλοφορία της εταιρείας, το επτάιντσο δισκάκι "T.V.O.D-Warm Leatherette" από τους The Normal.

Η ανέληπτη εμπορική επιτυχία για πρωτοεμφανιζόμενο label (συνολικά 30.000 πωλήσεις) κάνει γνωστή την εταιρεία, η οποία αποκτά διανομή μέσω της Rough Trade.

Από τα εκατοντάδες demos που στέλνουν διάφορα συγκροτήματα στα γραφεία της Mute, το αφεντικό αποφασίζει να κυκλοφορήσει τη δουλειά του Fad Gadget (ψευδώνυμο του Frank Tovey), του οποίου ο ήχος είναι lo-fi synthpop και ταιριάζει απόλυτα με τον ήχο του label. Άλλο συγκρότημα που βρήκε στέγη στη Mute ήταν οι Γερμανοί Deutch Amerikanische Freundschaft, γνωστοί κυρίως με το όνομα D.A.F και με καταγωγή από το Dusseldorf.

Όλα αυτά συμβαίνουν τα δύο πρώτα χρόνια της εταιρείας.

Το 1981, που η ηλεκτρονική pop κάνει την εμφάνισή της στα charts, υπογράφουν οι Depeche Mode, η ιστορία των οποίων είναι πασίγνωστη. Οι Depeche Mode, οι Einsturzende Neubauten, ο Nick Cave με τους Bad Seeds, οι Erasure και ο Moby, είναι τα συγκροτήματα με τη μεγαλύτερη αποδοχή από το δυναμικό της.

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 υπήρξαν και κάποιες ανατυπώσεις παισιότερου υλικού της Industrial records, και συγκεκριμένα τα πρώτα άλμπουμ των Throbbing Gristle με την ετικέτα Mute. Εκτός από τον ηλεκτρονικό και industrial μουσικό χώρο, υπάρχουν και κάποιες alternative αναζητήσεις, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις κυκλοφορίες των Inspiral Carpets και την αντιπροσώπευση των Sonic Youth και της εταιρείας τους Blast First στην Ευρώπη.

Η Mute υπήρξε η πρώτη Βρετανική δισκογραφική εταιρεία με δική της σελίδα στο διαδίκτυο. Από τον μακρύ και ατελείωτο κατάλογο των κυκλοφοριών της αξίζει να αναφερθούμε σε κάποιους καλλιτέχνες όπως: Birthday Party, Yazoo, Barry Adamson, Mick Harvey, Dome, Duet Emmo και He Said (σχήματα μελών των Wire), Holger Czukay (από τους Can), A.C Marias και These Immortal Souls (σχήματα του κιθαρίστα των Birthday Party, Rowland S.Howard), Afghan Whigs, Laibach, Nitzer Ebb, Diamanda Gallas, καθώς και οι πιο πρόσφατοι Art Brut και Grinderman (νέο σχήμα του Nick Cave, με ήχο που θυμίζει κατά κάποιον τρόπο τους παλιούς καλούς Birthday Party).

Αρκετά αξιόλογοι είναι και ο κατάλογος με οπτικοακουστικό υλικό σε μορφή DVD με το logo της Mute.

Για οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με την εταιρεία ανατρέξτε στη διεύθυνση www.mute.com

Ένα 2όροφο αναπαλαιωμένο κτίριο με εσωτερική αυλή για ξεχωριστές στιγμές καφέ και ποτού. Ένα «π» για ποτό, καλή παρέα, θέατρο κήπου, unplugged lives, events, bar theater και ένας χώρος στον πρώτο όροφο που παραχωρείται για καλλιτεχνικά δρώμενα (σεμινάρια, πρόβες, εκθέσεις ζωγραφικής, φωτογραφίας, installation και video, performances κ.ά.). Ο χώρος λειτουργεί από τις 12 το μεσημέρι έως αργά το βράδυ εκτός Δευτέρας.

Ευνατριδών 7, Γκάζι, Τ: 210 3470 510
p.alternativ@gmail.com, www.myspace.com/pistogazi

ELIZABETH

www.elizabethelizabeth.ca

Οι Καναδοί Elizabeth από το Βανκούβερ, κυκλοφόρησαν πριν λίγο καιρό ένα καταπληκτικό άλμπουμ με τίτλο First Excommunications, το οποίο συνιστάται ανεπιφύλακτα σε όσους έχουν αδυναμία σε γκρουπ όπως οι Interpol, οι Editors, αλλά και οι Strokes!

MODEST MOUSE

του Μάριου Μπουμπή

Προς αποφυγή παρεξηγήσεων, η πολιτεία Washington των ΗΠΑ ουδεμία σχέση έχει με το πρωτεύουσά της Washington DC. Πληροφοριακά έχει πρωτεύουσα το Seattle και από μια μικρή της πόλη ονόματι Issaquah ξεπετάχτηκε με φόρα αυτή η παλιοπαρέα. Στα νότια της μάλιστα συνορεύει με το Oregon, αν αυτό σας θυμίζει κάποιους... Τη χρονιά που ο – Έλληνας μουσικός διευθυντής του ραδιοφωνικού σταθμού KCRW στο Los Angeles – Chris Douridas έπαιξε για πρώτη φορά το πιο γνωστό – μέχρι σήμερα – τραγούδι του Beck, τρεις φίλοι αποφάσισαν να σχηματίσουν τους Modest Mouse. Το 1993 δηλαδή. Ήταν ο Isaac Brock, ο Eric Judy και ο Jeremiah Green. Κιθάρα/φωνή, μπάσο και τύμπανα αντίστοιχα. Κι όμως, από αυτή την κλασική σύνθεση το μουσικό αποτέλεσμα που δημιούργησαν διαθέτει τόσο πάθος όσο και ποικιλία, ενώ διεγείρει τουλάχιστον ικανοποιητικά τους λάτρεις των μεγάλων κιθαριστικών αμερικάνικων συγκροτημάτων. Έβγαλαν το πρώτο τους single το 1994 στην K records του Calvin Johnson. Αμέσως μετά πήραν μεταγραφή στην εταιρεία Up, όπου και κυκλοφόρησαν τις δύο επόμενες δουλειές τους το 1996. Το ωραιότατο This is a long drive for someone with nothing to think about και το Interstate 8. Το 1997 έβγαλαν το The fruit that ate itself – πάλη μέσω της K records – που τυχαίνει να είναι και ο πιο groovy δίσκος τους μέχρι τώρα, ενώ το 1998 κυκλοφόρησαν μέσω της Up το πωρωτικό Lonesome crowded west που αποτέλεσε τελικά το μεγάλο τους βήμα. Στις αρχές του 2000 έβγαλαν την πολύ καλή συλλογή Building nothing out of something, που περιείχε singles, b-sides και σπάνιες εκτελέσεις, ενώ στο τέλος αυτής της χρονιάς ήρθε το πολύ-αναμενόμενο The moon & Antarctica, που ήταν και το πρώτο τους album στην Epic. Το 2001, μέσω της K, κυκλοφόρησαν επιτέλους το Sad sappy sucker, το «χαμένο» τους album που αρχικά προοριζόταν για ντεμπούτο. Από τότε, ο Brock αφοσιώθηκε στους Ugly Casanova και οι Modest Mouse επέστρεψαν δυναμικά την άνοιξη του 2004 με το Good news for people who love bad news, που

κατόρθωσε να χωθεί μέχρι και στο Top 40. Στον φετινό τους δίσκο We were dead before the ship ever sank δέχτηκαν τη βοήθεια του – γνωστού και μη εξαιρετέου – Johnny Marr, ο οποίος περιοδεύει πλέον μαζί τους ως κανονικό μέλος της μπάντας. Ακούς εκεί...; Οι Modest Mouse ξεκίνησαν την πορεία τους πατώντας στιχουργικά πάνω σε θέματα συναισθηματικής και γεωγραφικής απομόνωσης, αλλά και σε κάποιες ευφείς κατασκευές ιστοριών που έκαναν τα τραγούδια τους να αναδίδουν μια οικουμενική αίσθηση και ταυτόχρονα να ακούγονται οδυνηρά προσωπικά. Το ασυνήθιστο δέσιμο και η πληρότητα των ήχων τούς έδωσε ένα βάθος έτσι ώστε να ξεχωρίσουν σχετικά γρήγορα από τον κεντρώο χώρο των indie συναδέλφων τους. Νωρίς, λοιπόν, στην καριέρα τους οι Modest Mouse κατόρθωσαν αυτό που για κάποιες άλλες μπάντες φαντάζει ο μακροπρόθεσμος και απόλυτος στόχος: να δημιουργήσουν δηλαδή έναν αναγνωρίσιμο προσωπικό ήχο, χρησιμοποιώντας μόνο τα βασικά στοιχεία της ροκ μουσικής. Ευτυχώς όμως δεν βάλτωσαν με την πραγμάτωση αυτής της φιλοδοξίας, διότι μετά από σχεδόν μία και μισή δεκαετία ύπαρξης αποτελούν ένα από τα σημαντικότερα συγκροτήματα της βορειο-δυτικής ακτής των ΗΠΑ. Ο χαρακτηριστικά αμερικάνικος ήχος τους παραμένει ακατέργαστος, τραχύς και όμορφος. Το καφριλίκι που κρύβουν τα ψυχωμένα φωνητικά του Brock σε προετοιμάζει για την όλη εμπειρία. Είτε γουστάρεις ακουστικά μελαγχολικά γρατζουνίσματα, είτε κοπανιστά τύμπανα, είτε ξεχαρβαλωμένες κιθάρες, οι Modest Mouse έχουν την απάντηση που ψάχνεις. Αρκεί να κοιτάς προς τη σωστή πλευρά του Ατλαντικού, γιατί αν περιμένεις παπάδες από Αγγλία μεριά, ζήτω που καήκαμε...

Μέχρι το τέλος της άνοιξης έτρεχαν το αμερικάνικο σκέλος της περιοδείας τους και αμέσως μετά ακολουθεί η μεγάλη ευρωπαϊκή περιοδεία τους με σημαντικότερες στάσεις το All Tomorrow's Parties, το Primavera, το Southside και το Glastonbury. Μετά επιστρέφουν στις ΗΠΑ για το Lollapalooza και χαράζουν πορεία προς την Άνω Ανατολή.

The difference is knowing the difference.

Look... closer.

VINCENT GALLO WEARS THE GOLD BANKS

ELEVATE YOUR STYLE WITH 23 KARAT GOLD AND DUAL TIME FUNCTION.

NIXONNOW.COM

nixon®

PREMIUM ACCESSORIES

LIVING WITH VINTAGE

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

size./27

Το πρώτο πράγμα που μου λείπει από το Λονδίνο όταν είμαι στην Αθήνα είναι μια κρύα μπύρα στη γειτονική μου pub. Ακριβώς απέναντι από το σπίτι μου, παλιομοδίτικα με τους κλασικούς μπεκρούλιακες θαμώνες, μπρούτζινα στολίδια και δύο κεφάλια αλεπούς στον τοίχο. Το δεύτερο, αλλιώς εξίσου σημαντικό, είναι το second hand και vintage shopping. Portobello Market, Παρασκευή πρωί, είναι κάτι που το περιμένω πώς και πώς. Συμφέρει να πάτε νωρίς πριν φύγουν τα καλά κομμάτια. Γύρω στις 9 ή και πιο πριν είναι η καλύτερη ώρα, έτσι βλέπετε τη στήνουν οι μικροπωλητές. Η πελατεία είναι πολύ διαφορετική και λιγότερο τουριστική από αυτή του Σαββάτου. Εκείνη την ώρα μπορεί να βρεθείς ανάμεσα σε συλλέκτες, οπλισμένους με κινητό στο ένα χέρι και ένα skinny soya latte στο άλλο, ψάχνοντας για αυτό το απαραίτητο βελούτε σύνολο που χρειάζονται για την επόμενη φωτογράφιση. Φθύραροι Ιταλοί να αγοράζουν άπειρα πράγματα

που θα χρησιμοποιηθούν σαν έμπνευση για κάποια κολεξίον ή θα τα αντιγράψουν ακριβώς όπως είναι. Copyright free heaven. Η αγορά του Portobello Road είναι μία από τις πιο διάσημες του κόσμου που μπορείς ακόμα να βρεις καλά vintage ρούχα και αξεσουάρ, αλλιώς με τουριστικές τιμές. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο όμως από το να βρεις ένα διαμάντι ανάμεσα στα σκουπίδια για ένα κλίσμα της τιμής. Η Αγγλία είναι η ιδανική χώρα για charity shopping, κάτι πιο διασκεδαστικό και ικανοποιητικό. Η εμπειρία αποτελείται από το να ψάχνεις ανάμεσα σε ανεπιθύμητα, πεταμένα υπάρχοντα κάποιου άλλου στο όνομα της φιλάνθρωπίας και φυσικά της μόδας. Άμα είστε τυχεροί και έχετε υπομονή θα βρείτε γνήσια vintage κομμάτια σε μπιζού, ρούχα, παπούτσια και ό,τι άλλο θελήσατε. Ανάμεσα σε σκονισμένα μπιμπελό, στοίβες από υφάσματα, spirographs, ημιτελή επιτραπέζια, ξεπερασμένα βιβλία μαγειρικής, τα άπαντα της Agatha

Christie αλλιώς και της Joan Collins, θα βρείτε κάτι ξεχωριστό, μόνο για σας. Μια φίλη φαν των παλιών 50's εσωρούχων μου είπε ότι πριν τα βάλει πάντοτε τα έβραζε πολύ καλά. Μόνο και μόνο με αυτήν τη σκέψη αποφάσισα αυτό το είδος να το αγοράζω ολοκαίνουριο. Έστω κι αν υπάρχουν πάρα πολλά charity shops στο κέντρο του Λονδίνου, όσο πιο πολύ απομακρυνθείτε τόσο το καλύτερο. Lewisham, Essex, East Bourne, Devon. Οι τιμές είναι πιο φτηνές και το στοκ πιο ενδιαφέρον. Ψάξτε για μικρές πόλεις με υψηλό ποσοστό συνταξιούχων, εκεί είναι τα καλά charity shops. Vintage και second hand shopping είναι κάτι που οι κάτοικοι του Λονδίνου κάνουν με περηφάνεια. Με οποιαδήποτε ευκαιρία θα αναφερθούν στο λεγόμενο bargain. Κάνει μόνο δύο λίρες!!!! Δεν υπάρχει ντροπή στο να φοράς τα ρούχα κάποιου άλλου, αντιθέτως άμα αγοράζεις μόνο καινούργια ρούχα θεωρείσαι συντηρητικός. Ρούχα, σεντόνια, ακόμα και

παλιά εσώρουχα ζητούν νέους ιδιοκτήτες. Το ίδιο πάθος και σκεπτικό ισχύει και για την εσωτερική διακόσμηση. Επιπλά, φωτιστικά και υφάσματα. Εκτός από το γεγονός ότι υπάρχει μια φουρνιά νέων σχεδιαστών που αντιλείβουν από απλά καθημερινά αντικείμενα, όπως καφάσια, ταιμεντόλιθους και άλλα low tech πράγματα, όλοι ψάχνουν γι' αυτό το κάτι ξεχωριστό για το σπίτι τους. Φυσικά μαγαζιά όπως τα Habitat, Argos και Heals πετυχαίνουν αλλιώς, όταν χρειάζεται να δώσεις χαρακτήρα σε ένα χώρο, μια αντίκα ή τουλάχιστον κάτι που δεν είναι σύγχρονο είναι μια καλή ιδέα. Ένα σπίτι όμοιο σαν τον κατάλογο Ikea δεν είναι για όλα τα γούστα. Όπως είπε και ο Tyler Durden στο Fight Club, "We work jobs we hate to buy shit we don't need". Μπορείτε όμως να αγοράζετε άχρηστα πράγματα άλλων! Labour and Wait (www.labourandwait.co.uk) είναι ένα ιδιόμορφο μαγαζί στο East end του Λονδίνου που συνδυάζει vintage

νοσταλγία με practicality. Πουλάει διαχρονικά, κλασικά αντικείμενα και ρούχα που είναι τόσο απλά, είναι απλώς σικάτα. Μπορείτε να βρείτε παραδοσιακά κουζίνα από σμάλτο, το αυθεντικό φαράσι με σκουπάκι με ξύλινη λαβή και αγγλικά εργατικά ρούχα βασισμένα στα παλιά πατρών. Το charity shopping είναι fun, αλλιώς είναι επίσης μια οργανωμένη υπόθεση. Επισκεφτείτε τους γνωστούς οργανισμούς, αλλιώς και τους ανεξάρτητους. Μερικοί από τους πιο γνωστούς είναι οι Oxfam, Cancer Research UK, Salvation Army, Marie Curie Cancer Care και Traid, οι οποίοι έχουν παραρτήματα σε όλη τη χώρα. Εκεί σίγουρα θα βρείτε κάτι ασυνήθιστο και ταυτόχρονα ξέρετε ότι η συμβολή σας είναι για καλό σκοπό.

size./26

size./28

REEF GOES TO THE MOVIES!

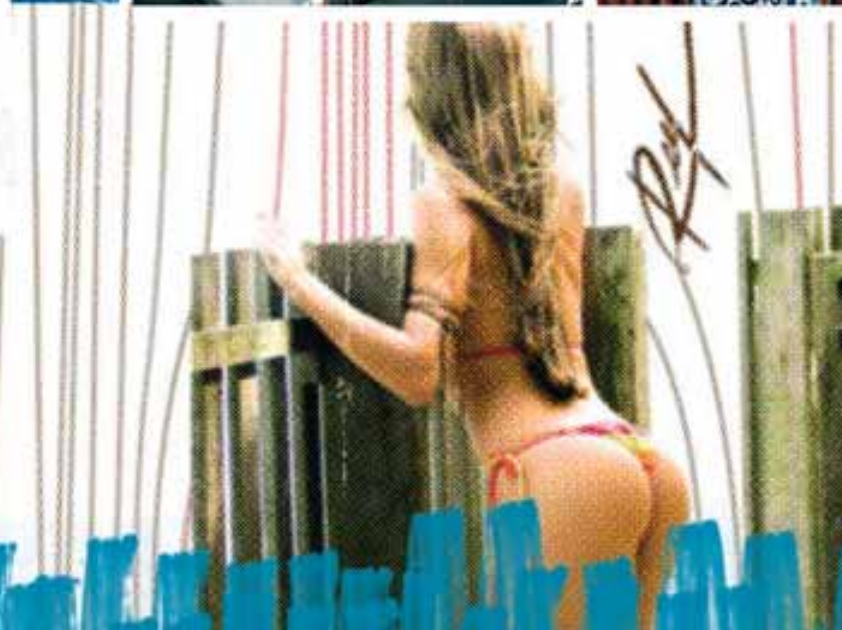
Η ληπτή ισορροπία ανάμεσα στον αισθησιασμό και τη σεξουαλικότητα ήταν πάντοτε το χαρακτηριστικό της ταυτότητας της Reef για εδώ και είκοσι χρόνια. Η Latin κληρονομιά που ήρθε μαζί με τους ιδρυτές της εταιρίας, τα αδέρφια Fernando και Santiago Aguerre από την Αργεντινή, μαζί με τη γεμάτη πάθος φύση του surf, έπαιξαν μεγάλο ρόλο στο DNA της Reef.

Η Reef σήμερα είναι μία από τις μεγαλύτερες action sports εταιρίες του κόσμου και το πρότυπο της cool και casual στάσης της νεολαίας με την ασυναγώνιστη μίξη surf και ευαισθησίας.

Με ημερομηνία κυκλοφορίας τις 15 Ιουνίου στις ΗΠΑ και επίσημη πρεμιέρα στην Ελλάδα σύντομα (να έχετε τα αυτιά και τα μάτια σας ανοιχτά), η "Mixed Tape: Bobby Volume 1" είναι η πρώτη surf ταινία της Reef... με πρωταγωνιστή τον διάσημο surfer Bobby Martinez. Παίρνει το όνομά της από το μίγμα Latin και Αμερικάνικης κουλτούρας του Bobby, την αγάπη του για τη μουσική και τη συρραφή από δεκάδες κασέτες με υλικό τα τελευταία χρόνια. Το αποτέλεσμα είναι μια μοναδική ταινία δράσης με A+ surfing.

Στην ταινία βλέπουμε τον Bobby Martinez να κάνει surfing στο σπίτι του στη Santa Barbara και σε διάφορους άηλους εξωτικούς προορισμούς ανά την υφήλιο. Μαζί του και όλη η ομάδα της Reef και surfers όπως οι Ben Bourgeois, Brad Gerlach, Mick Fanning, Evan Valerie, Tonino Benson και ο μέγας Rob Machado (μέλος και της Hurley και Nixon).

Ο τελευταίος εμφανίζεται και ως χαρακτήρας στο animation hit film του καλοκαιριού στις ΗΠΑ με τον τίτλο 'Surf's Up', με πρωταγωνιστές πιγκουίνους και τεράστια κύματα. Μια ταινία που λέγεται ότι θα αναδείξει το surf σε μια νέα γενιά παιδιών και αναμένεται στην Ελλάδα το φθινόπωρο.

Official Organizer of the 30th European Juggling Convention (www.ejc2007.org)

presents
the place to be!
σεμινάρια τσίρκο & προπονήσεις
circus workshops & practice area

τεχνικές juggling, ισορροπίας, ακροβασίας & υποκριτική

Μυκηνών 11 & Μεγ. Αλεξάνδρου, Κεραμαικός ☎ 1/τ: 210 5157285, 210 3410709
www.circusdayz.org ✉ info@circusdayz.org

δερμάτινα περικάρπια

www.e-migma.gr

www.myspace.com/fashion_migma

FORMIKA

Παλλάδος 9, Ψυρρή

BSB stores

THE MALL, Μαρούσι - Σωτήρος 38, Πειραιάς

Τοιμική 36 - Mediterranean Cosmos, Πύλαιο, Θεσ/νίκη

Migma workshop: Κωστή Παλαμά 30 Άνω Πατήσια,

τηλ: 210 20 10 662, e-mail: info@e-migma.gr

size./30

GOING OUT

The time we were making a plan was much more fun than what actually happened next.

words/illustration: Asako Masunouchi
www.asako-masunouchi.com

Top Colcci, Red Light District

Παπούτσια PF FLYERS, Prime Timers

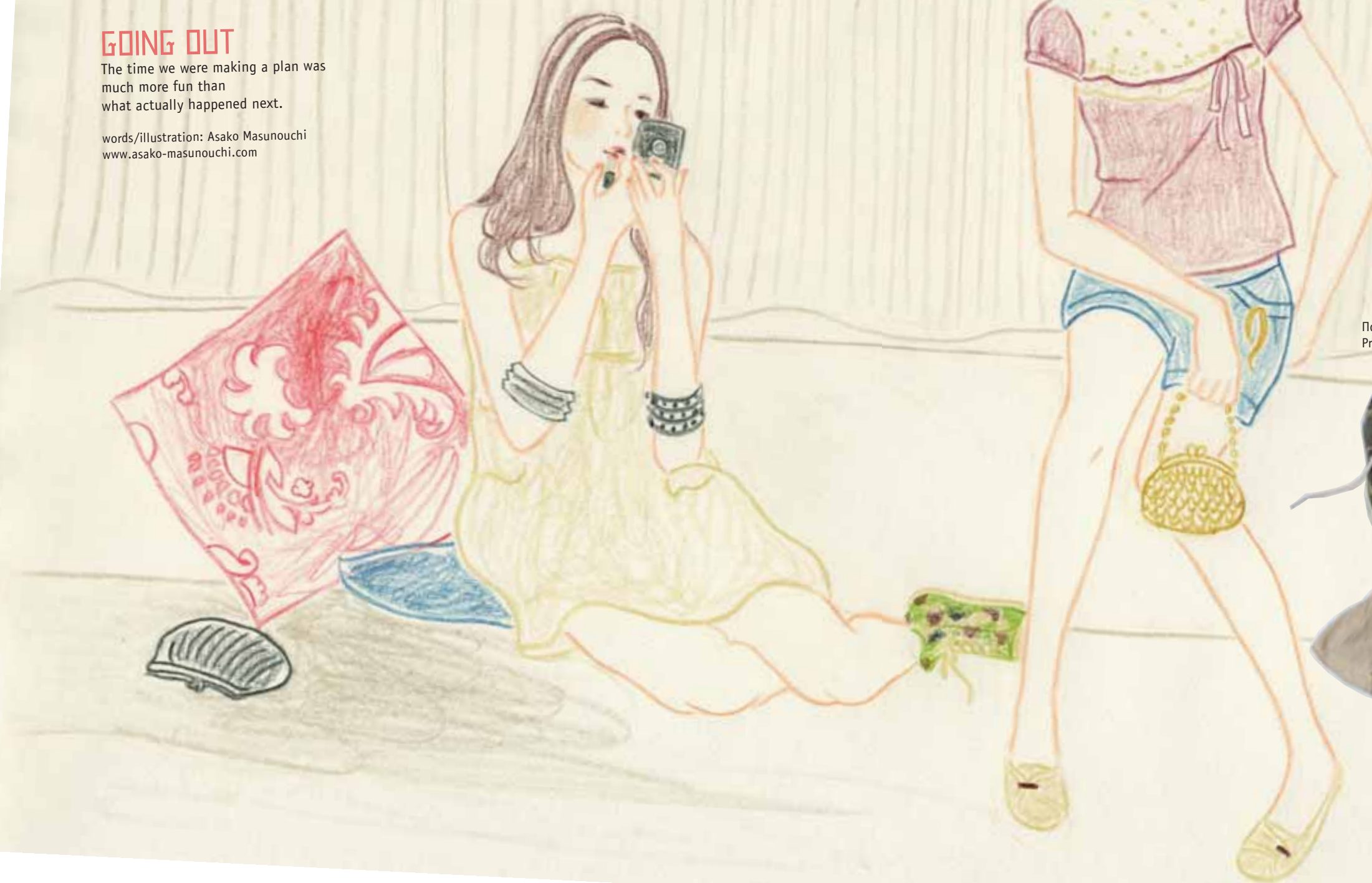

Shorts Colcci, Red Light District

Παπούτσια Converse All Star, Prime Timers

Φόρεμα Colcci, Red Light District

Κυνικά...

της Νάντιας Αργυροπούλου

Του Σωκρατικού Αντισθένη ή των σκυλιών; Της αδιαφορίας για τις κοινωνικές νόρμες, της εγκράτειας, της ωμότητας ή του αστραφτερού κυνόδοντα, των σκυλιών; Ο μήνας που πέρασε ήταν ένας μήνας κυνικός από όποια πλευρά και να το δει κανείς.

Η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης άνοιξε με τη μελαγχολία που έχουν τα κλεισμάτα, η Art Athina απασχόλησε τον Τύπο επαρχιώτικα, περισσότερο σαν σκάνδαλο παρά σαν πρόταση, στο διαδίκτυο τα κουτσομπολιά για το χώρο των εικαστικών περιέχουν το είδος της κακεντρέχειας που σε αφήνει με μια αίσθηση σωματικής κούρασης ή με μια γεύση κρεατίλλας παρά το «άυλην» του μέσου. Για πρώτη φορά μου ζητήθηκε, από συγχυσμένο ιδιοκτήτη γκαλερί, να αναλάβω την «ευθύνη» μιας έκθεσης ως να επρόκειτο για τρομοκρατική ενέργεια: είπα να κοιτακευτώ, μετά σκέφτηκα ότι δυστυχώς δεν ήταν καν αυτού του επιπέδου η πρόκληση, «almost interesting» για να παραφράσω το «almost talented» του carteco. Όταν σου επισημαίνουν ότι οι επιλογές σου είναι οι επιλογές σου (και όχι ας πούμε οι δέκα εντολές;), η απάντηση είναι «fucking right!» και τα υπόλοιπα είναι ιστορία. Δύο τουλάχιστον οι εκθέσεις που συνέλαβαν τη διχαφρονέουσα* ατμόσφαιρα της εποχής, το κυνικό zeitgeist του μηνός: «Το νανούρισμα της μελαγχολίας μου», του Δημήτρη Αθηναίου, στη γκαλερί Qbox, (10/5-16/6), είναι μία από τις καλύτερες εκθέσεις, τις πιο «νέες» εκθέσεις που έχω δει εδώ και πολύ καιρό. Στημένη σαν το

ικρίωμα της ιστορίας, αναπτυγμένη σαν μια σκαλωσιά δυσλειτουργική, αδιέξοδη, όπου τα πράγματα φωλιάζουν αντί να αναπτύσσονται, η εγκατάσταση του Αθηναίου είναι μια ιδιαίτερα στιβαρή, σύγχρονη, πολυεπίπεδη και χωρίς αφέλιες κριτική των σχέσεων θύτη και θύματος, εξουσιαστή και εξουσιαζόμενου. Το θέμα της ερμηνείας της ιστορίας παραμένει κεντρικό για τον Αθηναίο των κατακρύψεων, αλλά τώρα αποκτά την πειθαρχία μιας διαχείρισης πιο πυκνής και ταυτόχρονα πιο άνετης, την πειστικότητα μιας γνώσης που δεν αγωνιά να επιβληθεί. Η ζωντανή σχέση που ο Αθηναίος έχει με την κουλούρα της εποχής (και η οποία έδωσε μερικά πολύ καλά έργα την δεκαετία του '70 - '80), φτιάχνει στην εγκατάσταση αυτή μερικά καλοζυγισμένα, δισυπόστατα στιγμιότυπα: η Μίνι με την μάσκα του Χάνιμπαλ Λέκτερ, ο υποχρεωτικός Κινέζος σερβιτόρος με τις εικόνες των stealth και τα καρέ από το Al Jazeera στον δίσκο του, ο faux αμερικάνικος αετός, χαμηλά μέσα στις σιδεριές και με φόντο ένα παράξενο δικτύωμα που έρπει στον τοίχο όλης της γκαλερί, κάτι ανάμεσα σε πηλακί δημόσιου ουρητήριου και ψηφιακό grid. Στη γκαλερί a.antonoπουλου.art, η έκθεση της Βάνας Κωσταγιόδη και του Κωστή Σταφυλιάκη με τίτλο "A few trustworthy men", εστίασε στην

αναπαράσταση της παθογένειας της εποχής του mega-management, μέσα από τις δράσεις ενός θεραπευτηρίου, μιας ομάδας «γιατρών» που αναλάμβαναν να κουράρουν τους επισκέπτες-θεατές-ασθενείς. Ένα από τα πιο μελετημένα re-enactments της ομάδας των δύο, με ανέλιστη ανταπόκριση και συμμετοχή του κοινού. Η στήλη κλείνει επιμνημόσυνα και, σε σχέση με τα παραπάνω, παραθέτει κάτι από την θεωρία του Μποντριγιάρ για την εξέλιξη της γενεαλογίας της επίθεσης και της άμυνας, με τους τρόπους των λύκων, των ποντικών, των χαφιέδων και των ιών. «Απέναντι σε έναν ιογενή κόσμο, η σκέψη οφείλει να γίνει και αυτή ιογενής, δηλαδή ικανή να δημιουργεί συσχετίσεις ή διαχωρισμούς διαφορετικούς από εκείνους της αντικειμενικής κριτικής ή ακόμη και της διαλεκτικής κριτικής. Οφείλει να είναι αγκυροβολημένη σε αυτήν την ιογένεια του κόσμου και ταυτόχρονα να είναι ο αντίποδάς της, διαφορετικά δεν υπάρχει πλέον ως σκέψη... Η σκέψη είναι αυτό το παροξυντικό δεν υπάρχει πλέον ως σκέψη». (D'un fragment l'autre, Entretiens avec Francois L'Yvonnet, 2001)

* Όρος που χρησιμοποιούσε ο Πικιώνης για να χαρακτηρίσει τη διχασμένη ελληνική πραγματικότητα.

Amy Adler, The Lesson The Apartment

Η νέα σειρά έργων της Amy Adler με τίτλο “The Lesson” βρίσκει ως πηγή έμπνευσης τους επαγγελματίες σκακιστές. Το πρωταρχικό υλικό είναι και πάλι φωτογραφικό, συνεχίζοντας την προβληματική της Adler πάνω στις δυνατότητες των μέσων, όπως επίσης και γύρω από το ρόλο και τη λειτουργία της (αυτο)προσωπογραφίας. Οι τέσσερις μεγάλοι πίνακες που συνθέτουν την παρουσίαση της δουλειάς της στην Αθήνα αναπαριστούν μια μητέρα που παίζει σκάκι με την κόρη της, αναδεικνύοντας την ένταση και τον ανταγωνισμό που ενυπάρχουν στη σχέση μητέρας-κόρης, όπως επίσης και ζητήματα σχετικά με το φύλο και τη διαμόρφωση της ταυτότητας.

24 Μαΐου – 14 Ιουλίου 2007
The Apartment, Βουλής 21, Αθήνα
Τ: 210 3215 469, S: www.theapartment.gr

art./34

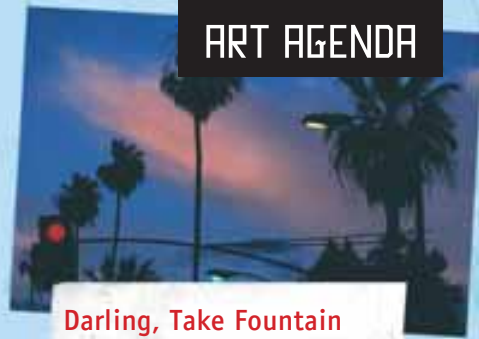

Βραβείο ΔΕΣΤΕ 2007 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες: Λουκία Αθαβάνου, Νίκος Αρβανίτης, Γιάννης Γρηγοριάδης, Ελένη Καρμά, Σωκράτης Φατούρος, Σάββας Χριστοδουλίδης. Το Βραβείο ΔΕΣΤΕ θεσμοθετήθηκε το 1999 ως αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής του Ιδρύματος για τη στήριξη και προώθηση της δουλειάς μιας νέας γενιάς σύγχρονων Ελλήνων καλλιτεχνών. Εξαμελής Επιτροπή Επιλογής που αποτελείται από επιλεγμένους Έλληνες επιμελητές, κριτικούς τέχνης, συλλέκτες και καλλιτέχνες, πρότεινε τους έξι συμμετέχοντες καλλιτέχνες. Μια διεθνής, πενταμελής Κριτική Επιτροπή, αποτελούμενη από διακεκριμένους διευθυντές μουσείων, επιμελητές, κριτικούς τέχνης, καθώς και τον Πρόεδρο του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ κ. Δάκη Ιωάννου, θα επιλέξει το νικητή, στον οποίο θα απονεμηθεί το χρηματικό έπαθλο των 10.000€ κατά τη διάρκεια τελετής απονομής που θα πραγματοποιηθεί το Σεπτέμβριο του 2007.

25 Μαΐου - 3 Νοεμβρίου 2007
Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Φιλελλήνων 11 & Εμ. Παννά, Νέα Ιωνία, Τ: 210 27 58 490, F: 210 2754 862, E: info@deste.gr

ART AGENDA

Darling, Take Fountain Kalfayan Galleries

«Το Χόλιγουντ που πηγαίναμε να συναντήσουμε εκείνο το φθινόπωρο του '63 βρισκόταν σ' ένα μεταίχμιο. Το παλιό Χόλιγουντ είχε τελειώσει, ενώ το νέο δεν είχε ακόμα αρχίσει. Τα κορίτσια από τη Γαλλία ήταν αυτά που τότε έφεραν τα νέα μυστήρια των σταρ, η Jeanne Moreau, η Francoise Hardy, η Sylvie Vartan, η Catherine Deneuve και η υπέροχη ψηλή αδελφή της, η Francoise Dorleac (που βρήκε τραγικό θάνατο σε αυτοκινητικό ατύχημα το '67). Αυτό όμως ήταν που έκανε το Χόλιγουντ πιο συναρπαστικό στα μάτια μου, η ιδέα ότι ήταν τόσο άδαιο. Ένα άδαιο, απόλυτα κενό Χόλιγουντ ήταν αυτό ακριβώς που ζητούσα για να εντάξω και τη δική μου ζωή εκεί μέσα. Στο πηλαστικό». Andy Warhol and Pat Hackett, από το “Popism: The Warhol Sixties”.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Κακανιάς
Justin Beal, Keith Boadwee, Jeff Burton, Sam Durant, Kim Fisher, Piero Golia, David Hockney, Dan McCleary, Sandeep Mukherjee, Jennifer Nocon, Catherine Opie, Ed Ruscha, George Stoll, Sister Corita, Eric Wesley, Pae White.

1 Ιουνίου - 29 Σεπτεμβρίου
Kalfayan Galleries, Χάρητος 11, Κοζωνάκι
Τ: 210 7217 679, E: info@kalfyangalleries.com,
S: www.kalfyangalleries.gr
Ώρες λειτουργίας: Ιούνιος Τρ. - Παρ. 10.00-20.00, Σάβ. 10.00-15.00, Δευτ. κλειστά, Ιούλιος Τρ. - Παρ. 10.00-20.00, Σάβ., Δευτ. κλειστά
28/07 - 26/08 Η γκαλερί θα παραμείνει κλειστή.

ΤΑΡΑΝ ΤΑΡΑΡΑΑΑΑΑΑ!

ΟΜΙΛΙΤΕ ΕΛΙΝΙΚΑ?

του Κωνσταντίνου Δαγριτζίκου

Νάτο πάλι: αν και μόλις ο δεύτερος μήνας που παρουσιάζεται η στήλη, ήδη οι μετρήσεις της AGB, της KGB, αλλά και της CIA δείχνουν ότι έχει γίνει η αγαπημένη μικρή γωνίτσα όλων των Αθηναίων! Γυναίκες, παιδιά, αρτίστες, εστιάτορες, ποιητές, αθλητές, σκηνοθέτες, κιθαρίστες (ή ντράμερ?), μανάβηδες...όλοι!! Όλοι οι Αθηναίοι τρέχουν ωσάν τρελοί να ανιχνεύσουν το Βέλβετ με το που ξεμυτίσει στην αγορά!!! Ναι, είναι αλήθεια κυρίες και κύριοι!! Ο κόσμος διψάει να μάθει πώς τα πάνε και τι κάνουν τα δικά μας παιδιά (ο Μπάμπης, η Νίτσα, η Κατερίνα, ο Στράτος, ο Νικόλας...), έξω από την πατρίδα! Γι' αυτό κι εμείς με μόχθο και μεράκι ξετρυπώνουμε τα καλύτερα project spaces εκτός Ελλάδας τα οποία τρέχουν απ' τους 'δικούς μας' και ιδού: Ανοίξτε τα μάτια σας λοιπόν και απολαύστε τους (+ξυπνήστε κι εσείς!!)! Η παρουσίαση βασίζεται κάθε φορά σε ένα μονολεκτικό ερωτηματολόγιο 5 ερωτήσεων: Πού? Πότε? Ποιος? Γιατί? Τι άλλα?

Αυτό το μήνα παρουσιάζουμε το L'est, το οποίο βρίσκεται στο Λονδίνο.

Πού;

65 Ridley Road, London E8 2NP, +44207 923 1814, lestinfo@gmail.com, www.lestlondon.com. Ο χώρος μας βρίσκεται στην καρδιά του East End, την περιοχή με τους περισσότερους καλλιτέχνες ανά τετραγωνικό μέτρο στον κόσμο...μάλιστα.

Πότε;

Έχουμε κλείσει ένα χρόνο λειτουργίας και οργανώνουμε 4 εκθέσεις το χρόνο, εξαιρώντας τα εμβόλιμα parties και one-off events.

Ποιος;

Ο Νικόλας Αρβανίτης, ο Τεό Μιχαήλ και ο Άλεξ Ζήκα (εικαστικοί), γνωρίστηκαν κατά τη διάρκεια των μεταπτυχιακών τους σπουδών και αμέσως μετά άρχισαν να συνεργάζονται και οι τρεις τους με σταθερή παρουσία στη σκηνή του Λονδίνου.

Γιατί;

Μέσα στην τελευταία πενταετία ήρθαμε σε επαφή με αμέτρητους καλλιτέχνες, των οποίων οι δουλειές ξεχωρίζανε, αλλά το υπάρχον σύστημα της τέχνης δυσκολεύεται να τις απορροφήσει. Από τη στιγμή που βρήκαμε αυτό τον χώρο, η ιδέα του project space ήταν φυσικό επακόλουθο. Οι συγκρουόμενες απόψεις μας περί τέχνης δημιουργούν την πλατφόρμα πάνω στην οποία έχουμε στήσει εκθέσεις που αποτελούν σημείο αναφοράς στην τοπική σκηνή.

Τι άλλα;

Προς το παρόν κάνουμε καινούργια «δουλειά» και ταυτόχρονα οργανώνουμε την επόμενη έκθεση για τις 6 Οκτωβρίου, στην οποία συμμετέχουν οι Vera Lossau, Sebastian Bruekner, Paul Westcombe.

art./35

Obi

Σε απόλυτα ζεστό κλίμα το Obi ξεκινά από το πρωί με την κουζίνα να προτείνει βιολογικές λιχουδιές (και όχι μόνο) και συνεχίζει τα βράδια με mobility nights. Πολλές επικέτες κρασιών, ποικιλία ποτών και βραδιές γεμάτες μουσική, επιλεγμένες από διαφορετικό dj κάθε μέρα.
Delivery hours γι' αυτούς που θέλουν φαγητό για το σπίτι ή το γραφείο 12.00 - 20.00.

Σκουλενίου 2, Πλ. Αγ. Θεοδώρων, Τ: 210 3210 512

Japanese Whispers

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

Μόλις πριν από μερικές ώρες έφυγα από το Τόκυο, και ήδη νοσταλγώ αυτή την πόλη που είναι τόσο αναπάντεχα διαφορετική από οτιδήποτε έχω δει μέχρι τώρα, έτσι ώστε η παραμικρή λεπτομέρεια σου καίει το μυαλό. Δεν μπορώ να ξεχάσω το τελευταίο βράδυ που βγήκαμε βόλτα στη Shibuya και πέρασε πάνω σε έργα στον υπόνομο τα οποία έμοιαζαν περισσότερο με τελετή τσαγιού, με φωτεινούς κώνους οδοποιίας, εργάτη με στολή που αναβοσβήνει να κατευθύνει τους πεζούς με σημαία και γιλάστρες κρεμασμένες πάνω στους προστατευτικούς φράχτες. Ενώ προσπαθώ να δατυλογραφήσω στριμωγμένους στην οικονομική της Lufthansa, και δίπλα μου ο Angelo πηδύει σε πελάτη ευτυχίας με τα άπειρα σούπερ-βιβλία που βρήκε αυτές τις μέρες, σκέφτομαι περιοχές όπως το Omotesando ή την Daikanyama, όπου τα σπίτια είναι υπέρκομπα, στριμωγμένα σε μικροσκοπικά οικοπέδα που σε κάνουν να νομίζεις ότι ο δρόμος είναι μέρος του σπιτιού και οι διαστάσεις μπερδεύονται σε μια κλίμακα κάπου μεταξύ μακέτας και κτιρίου, τα πεζοδρόμια είναι μικρές λωρίδες ασφάλτου προστατευμένες από το δρόμο με έναν μικρό φράχτη, αυτοκίνητα

δεν συναντάς σχεδόν ποτέ, και σε κάθε γωνία βλέπεις κι ένα σπίτι που έχεις δει κάποτε σε κάποιο περιοδικό, όλα σχεδόν πιο ωραία από την Photoshop-πραγματικότητα των αρχιτεκτονικών περιοδικών. Στην Ιαπωνία πήγα για να εκπροσωπήσω την Ελλάδα στην έκθεση και συνέδριο New Trends of European and Asian Architecture 2006-2007, επιλεγμένος από τον Winy Maas των MVRDV. Οι άλλες επιλογές ήταν από χώρες της Ευρώπης και της Ασίας/Αυστραλίας και περιλάμβαναν ονόματα όπως τους Zizi-Yoyo από την Εσθονία, τον Taira Nishizawa από την Ιαπωνία, τους πρώην PLOT Julien De Smedt και Bjarke Ingels από το Βέλγιο και τη Δανία αντίστοιχα, που τώρα έχουν ξεχωριστά γραφεία, τους αιρετικούς και κάπως ολοκληρωτικούς DOGMA από την Ιταλία/Βέλγιο/Ολλανδία, καθώς και τους συμπαθείς NL Architects. Στο συνέδριο ξεχώρισα τον François Thiry/ POLARIS από το Λουξεμβούργο (το οποίο κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται). Οι Polaris έχουν τοποθετήσει το σχετικό νεαρό γραφείο τους ακριβώς στο σημείο που η αρχιτεκτονική συναντά τη διαφήμιση και το consulting και παρουσίασαν ένα σχεδόν αρχιτεκτονικό έργο που

μελετά την Πόλη στην εποχή της φυσικής καταστροφής (βλέπε global warming κλπ), χρησιμοποιώντας σαν εκκίνηση την εποχή που οι αρχιτέκτονες έβρισκαν τις κάθε είδους καταστροφές, δυστυχίες και φοβίες σαν «ενδιαφέρον υλικό προς μελέτη», δηλαδή την εποχή του Koolhaas, Deconstruction και άλλων πολλών 90s μικροκυμάτων. Οι Polaris αντιπροτείνουν πόλεις που σε κάνουν να νρεμείς, να γελάς και να ξεχνιέσαι, ρισκάροντας να θεωρηθούν σχεδόν kits, αν και τα αφηγημένα καρτουνοειδή κτίριά τους μάλλον παραινεί παράξενά για να γελάσει κανείς. www.??? Ο François Roche ξεχώρισε όπως πάντα, αν και δε θα γράψω πολλά γιατί τον έχω αναφέρει πολλές φορές και στο blog οπότε θα νομίζει κανείς ότι παίρνω ποσοστά. Πάντως έκανε μια ταχύτατη και τρομερά εστιασμένη παρουσίαση της δουλειάς του με τους R&Sie(n), κτίρια άλλοτε φτιαγμένα από τη μόλυνση του περιβάλλοντος, κτίρια βασισμένα στη σχέση ανθρώπου και κοινωνιού, κτίρια που λαμβάνουν υπόψη τους την περιοχή στην οποία κατασκευάζονται σε βαθμό να μην χρειάζεται να εισαχθεί ή μεταφερθεί κανένα υλικό κατασκευής τους, και τέλος κτίρια που

περιλαμβάνουν την κατασκευή σαν θέαμα που διαρκεί ολόκληρη τη ζωή ενός κτιρίου, δηλαδή κτίρια που κτίζονται μόνα τους. Η σουρεαλιστική οικολογική και σε βάθος ερευνητική προσέγγιση του Roche και των R&Sie(n) τον κάνουν τον σημαντικότερο ίσως Γάλλο αρχιτέκτονα. Πότε θα τον δούμε στο Μέγαρο; (www.new-territories.com) Μια άλλη ενδιαφέρουσα παρουσίαση ήταν αυτή του Enric Ruiz-Geli ο οποίος έδειξε προχθεσινές φωτογραφίες της υπό κατασκευή Villa Nurbs, τις οποίες θα μπορείτε να δείτε μόνο όταν δημοσιευτεί η μονογραφία του σπιτιού από τον οίκο Actar. Ο οίκος αυτός έχει δεσμεύσει οποιοδήποτε υλικό σε σχέση με αυτό το σπίτι που δεν μοιάζει με σπίτι αλλά με μέδουσα και σύννεφο και στόμα και διαστημόπλοιο, και το οποίο κατασκευάζεται εδώ και 3 χρόνια με μια διαδικασία άπιστευτης ακρίβειας (από όλες τις απόψεις), αλλά από ότι έδειξαν οι πρόσφατες φωτογραφίες το αποτέλεσμα είναι μάλλον αποστομωτικό (www.e-cloud9.com). Φωτογραφίες κατασκευής έδειξε και ο Κορεάτης Minsuk Cho των Mass Studies, από το εξαιρετικά ενδιαφέρον και τεραστίως κλίμακας συγκρότημα κατοικιών

στη Σεούλ. Ο Cho έχει σχεδιάσει αυτή τη γιγαντιαία πολυκατοικία βασισμένος υποψιάζομαι στην παραδειγματική Unite de Habitation του Le Corbusier, αλλά προσθέτοντας στοιχεία κλίμακας δρόμου στους δημοσίους και εσωτερικούς χώρους, ενώ πάνω στην πρόσοψη υπάρχουν πολυώροφες τρύπες με κήπους, δένδρα και γέφυρες. Προσωπικά προτιμώ τα πιο σουρεαλιστικά έργα του συμπαθέστατου Cho, όπως το σπίτι για το «πεντάχρονο κορίτσι που ήταν καρτούν» ή και τους ουρανοξύστες κατοικιών που μοιάζουν με τσουνκίδες ή γαϊδουράγκαθα ή κάτι τέτοιο. Ένα επίσης εξαιρετικό έργο του Cho, το οποίο έχω δει εδώ και πολλά χρόνια αλλά δεν ήξερα ότι το είχε κάνει αυτός, είναι το Pixel house, επίσης στη Seoul (www.massstudies.com). Τα υπόλοιπα μπορούμε να τα δούμε κάποια άλλη φορά, γιατί δεν είναι δυνατόν να μιλήσω για την Ιαπωνία και να μην αναφερθώ στον Ιάπωνα Terinobu Fujimori, ο οποίος εκπροσώπησε την χώρα του στην περσινή Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας, και την έβγαλε εντελώς ασπροπρόσωπη παρουσιάζοντας ένα από τα καλύτερα εθνικά

περίπτερα. Και το ελληνικό περίπτερο φέτος ήταν εξαιρετικό, εστιάζοντας στα ελληνικά νησιά, αλλά όπως συνήθίζεται τα τελευταία χρόνια, το περίπτερο δεν επέλεξε να προωθήσει δουλειά νέων ή και μεγαλύτερων αρχιτεκτόνων, αλλά περισσότερο την (πολύ καλή) δουλειά των επιμελητών. Anyway, back to Terinobu Fujimori, ο οποίος κάνει πολυκατοικίες από ψάθα και πηλό, σπίτια που από μέσα τους βγαίνουν έλματα, μαγαζιά που έχουν στη σκεπή τους μικρό ζωολογικό κήπο και καταπηκτικά δενδρόσπιτα, δηλαδή σπίτια κυριολεκτικά χτισμένα πάνω σε δένδρα με τρόπο που δεν έχουμε ξαναδεί. Και στη δουλειά του 60χρονου Fujimori αλλά και σχεδόν σε όλο το φάσμα των πρωτοπόρων του New Trends βρίσκεται η επιστροφή στη φύση είτε μέσα από τεχνικές κατασκευές, είτε μορφολογικά (εγώ έδειξα συμπαθητικά το Συννεφόσπιτο και το Μπλε Κύμα), είτε εννοιολογικά, ψηφιακά και φαντασιακά. Βλέπουμε παντού μια επιστροφή στη φύση, ωθουμένη σαφώς από τη σχετικά πρόσφατη συνειδητοποίηση ότι ο πλανήτης δεν θα τα βγάλει πέρα αν δεν οραματιστούμε ένα καινούργιο μέλλον.

πρίζα

Για τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού ένα από τα λίγα μέρη που θα σε κρατήσουν στην Αθήνα είναι και η Πρίζα. Minimal χώρος, μεγάλη μπάρα, freestyle μουσικές και art video προβολές για βραδιές που «είσαι στην πρίζα». Ανοικτά από το πρωί έως αργά...

Χρ. Λαδά 1, Πλ. Καρύτσιν | Τ: 210 3244101

R&Sie, Hypnosis Chamber

architecture./37

Mass Studies, Seoul Commune

Terinobu

Enric RuizGeli, Villa Nurbs

Mass Studies, Dalki Theme Park

Mass Studies, Pixel House

VELVET SUMMER IN ATHENS

ADRIAN TOMINE - "SHORTCOMINGS" [OPTIC NERVE #9, #10, #11]

του Τάσου Παπαϊωάννου

Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας. Όσο περνούσε ο καιρός, τα τελευταία comics του Adrian Tomine μου άρεσαν όλο και λιγότερο. Είχα αρχίσει να χάνω τον ενθουσιασμό μου για τα comics του -ακράδαντο ενθουσιασμό που είχε αρχίσει με την συλλογή του «32 stories» και είχε συνεχιστεί με το «Sleepwalk» (και οι δυο τόμοι συλλέγουν μονοσέλιδες και ολιγοσέλιδες ιστορίες του)- από το «Summer Blonde» (τόμος που συλλέγει τρεις μεγάλες ιστορίες του, κάθε μία από τις οποίες αποτέλεσε ένα ολόκληρο τεύχος του προσωπικού του περιοδικού «optic nerve») και μετά. Πίστευα πως όσο μεγαλώνουν σε σελίδες οι ιστορίες του, τόσο χάνεται και το ενδιαφέρον μου να τις διαβάζω. Κάπου μέσα στο 2003 λοιπόν, με την ανακοίνωση πως τα επόμενα τρία τεύχη (#9, #10 και #11) του optic nerve θα είναι μία ενιαία ιστορία, είχα σταματήσει να ενδιαφέρομαι για τον Adrian Tomine. Παρ' όλα αυτά δεν σταμάτησα τη συνδρομή μου στο περιοδικό του, θες από συμπαράσταση, θες από περιέργεια, δεν ξέρω γιατί ακριβώς. Το optic nerve #9 έπεσε στα χέρια μου στα μέσα του 2004 (πήρε σχεδόν ενάμιση χρόνο στον δημιουργό να το σχεδιάσει). Το διάβασα! Οκ, δεν πέθανα κιόλας. Μάλιστα η όλη ανάγνωσή του μου επιβεβαίωσε την προδιάθεση που είχα αναπτύξει στο μυαλό μου σχετικά με τη νέα του ιστορία. Θυμάμαι να πιάνω τον εαυτό μου να σκέφτεται καθώς το διαβάζει: «Γιατί ρε Adrian; Γιατί;». Τέλος πάντων, έκανα υπομονή. Το #10 τεύχος του optic nerve (και δεύτερο μέρος της μεγάλης του ιστορίας με ακυκλοφόρητο ακόμα τίτλο) βγήκε στα τέλη του 2005 (ενάμιση χρόνο μετά το πρώτο μέρος). Έκανα το λάθος, το ομολογώ, να το διαβάσω δίχως να ξαναδιαβάσω πρώτα το #9. Από τεύχος σε τεύχος και μετά από τόσο καιρό, είχα ξεχάσει τη ροή της ιστορίας και το ενδιαφέρον μου (όσο υπήρχε τουλάχιστον) για τους χαρακτήρες του comic. Αυτό ήταν! Ένωθα μεγάλη απογοήτευση για τον Tomine. Γαμώτο! Γαμώτο! Γαμώτο! Δεν το ήθελα με τίποτα αυτό. Και φτάνουμε λοιπόν στο σήμερα (μάλλον καλύτερα στο «πριν από λίγες μέρες»), Μάιος 2007, όπου έχω

στα χέρια μου το #11 τεύχος του optic nerve και επίλογό της ιστορίας, που έχει πλέον τίτλο "Shortcomings" (έτσι θα ονομάζεται και ο τόμος που θα κυκλοφορήσει τον επόμενο Σεπτέμβριο από την Drawn and Quarterly και θα συλλέγει τα τρία αυτά τεύχη). Αυτή τη φορά δεν έκανα το ίδιο λάθος με πριν. Βρήκα μία ήσυχη ώρα στη διάθεση μου, ένα αναπαυτικό σημείο να ξαπλωθώ, πήρα και τα τρία τεύχη στα χέρια μου και άρχισα να τα διαβάζω, ξεκινώντας ξανά από το πρώτο μέρος. Μετά από αρκετά λεπτά και αφού τελείωσα την άγνωση των τευχών, δεν πίστευα αυτό που διάβασα. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει «εκεί έξω» κανένα άλλο πιο normal-ανθρωποκεντρικό comic για να διαβάσετε. Ο Tomine είναι ο μεγαλύτερος δημιουργός comics της γενιάς του (είναι μόλις 33 ετών) τόσο σε σχεδιαστικό (δεν υπάρχει συναίσθημα που να μην μπορεί να αποτυπώσει σχεδιαστικά στα πρόσωπα των πρώων του), όσο και σε επίπεδο σεναρίου και σκιαγράφησης χαρακτήρων (δεν διαβάζεις απλά το comic, το ζεις, ανησυχείς -και με την καλή και με την κακή έννοια της λέξης- για τους ανθρώπους της ιστορίας αλλά και για τους πραγματικούς ανθρώπους γύρω σου. Πολύ περίεργο συναίσθημα). Οι ήρωες της ιστορίας, από τον κύριο χαρακτήρα Ben (ίσως ο χειρότερος προσωπικός μου εφιάλτης σχετικά με το «τι δεν θέλω να καταντήσω ποτέ, αλλά τελικά παίζει να καταντήσω κάποτε έτσι») μέχρι τη λεσβία (κάνω one-night-stands αλλά στην πραγματικότητα θέλω να με δω σε μία σταθερή σχέση), κολλητή του Alice και από την artsy-fartsie (κάθε πρωί σηκώνομαι, κατουράω και βγάζω μια Polaroid τη λεκάνη της τουαλέτας μου) Autumn έως και την πρώην - νυν - δεν ξέρω και εγώ τι (σκέφτεται ο Ben) - γκόμενα Miko, όλοι, περνάνε με σάρκα και οστά μέσα από τις σελίδες του "Shortcomings" για να μας κάνουν να συνειδητοποιήσουμε πως αυτό το comic είναι τόσο τρομακτικά ρεαλιστικό όσο και η ίδια η ζωή. Συγγνώμη Adrian, για την πολύχρονη δυσπιστία μου!

Επίσημο site:
<http://www.drawnandquarterly.com/> (στο «artists»).

ΝΟΜΙΣΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
 Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ ALPHA BANK
 HELLENIC COINAGE
 THE ALPHA BANK COLLECTION

>> **BLACK ATHENA**
 2ND BIRTHDAY PARTY
 + **OUTRO** SUMMER
 CLOSING WITH VERY
 SPECIAL GUEST
BENJI B*

SATURDAY
30/06/07

YOGA BALA

RIGA PALAMIDOU 5-7, PSIRI

† 2103311335

< DOORS 11 pm FREE ENTRANCE >

* BBC 1Xtra

deviation

CONCEIVED BY

BLACK
ATHENA

HOSTED BY

OUTRO

SUPPORTED BY

djs

www.black-athena.com

new
comics

fuck
yeah

www.gigantobooks.gr

ΕΠΙΣΗΜΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ
12ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΟΜΙΚΣ ΒΑΒΕΛ
14 - 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 2007
ΤΕΧΝΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ, ΓΚΑΖΙ
 (GIGANTO BOOKS ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΙΘΟΥΣΑ)

7.6.2007-26.8.2007

ΑΘΗΝΑ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ
 ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΚΤΗΡΙΟ, ΚΟΥΜΠΑΡΗ 1
 ATHENS, BENAKI MUSEUM
 CENTRAL BUILDING, 1 KOUMBARI STREET

του Ηλία Παπαζαχαρία

Λίγα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου φτάνει στο San Francisco. Όλο αυτό το διάστημα φρόντισε ο ίδιος για την παιδεία του. Τα ευαγγελικά κηρύγματα, η χριστιανική ηθική των γονιών του δεν του προσέφεραν τίποτα. Στον Bierce, εξέλληλου, ανήκει η φράση "Camels and Christians accept their burden kneeling". Διάβασε Swift, Gibbon, Βολταίρο, Επίκλητο. Το 1868 γίνεται αρχισυντάκτης της εφημερίδας News Letter. Το 1871 δημοσιεύεται στην περιοδική έκδοση Overland Monthly το πρώτο του διήγημα, με τίτλο "The Haunted Valley". Την ίδια χρονιά, γνωρίζει και παντρεύεται τη Mollie Day. Το 1872 φεύγουν για το Λονδίνο. Ο Bierce μένει στην Αγγλία μέχρι το 1875. Μέσα σε αυτά τα χρόνια

Από το 1900 μέχρι το 1913 ζει στην Washington. Το 1906 εκδίδεται το Cynic's Word Book. Το 1912 εκδίδονται συγκεντρωμένα τα μέχρι τότε έργα του. Τίτλος του πολύτομου ποιήματος, The Collected Works of Ambrose Bierce. Ριψοκίνδυνη κίνηση, αυτά συμβαίνουν μόνο μετά θάνατον. Εδώ, το Cynic's Word Book έχει την οριστική μορφή του και τον περίφημο τίτλο Devil's Dictionary. Από τα πιο φωτεινά δημιουργήματα του «σκοτεινού» Bierce και της λογοτεχνίας ολόκληρης.

Φτάνει το 1913. Ο Bierce, σύμφωνα με την επικρατούσα εκδοχή, έφυγε για το Μεξικό, όσα να συναντήσει το στρατό του Pancho Villa. Άλλοι υποστήριξαν ότι αυτοκτόνησε στο Grand Canyon. Ο ίδιος είχε πει ότι θα έφευγε... "to seek some good, kind darkness". Μία όμορφη, ευγενική σκοτεινιά, η ψυχή του Ambrose Bierce.

NAUTICA

NAUTICA STORES

ΚΡΗΤΗ • Ν. ΕΥΒΟΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Λ. ΠΥΛΙΚΟ • ΦΛΟΒΗΝ • ΚΟΜΩΝΑΚΙ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • Ν. ΣΜΥΡΝΗ • ΓΛΥΦΑΔΑ • ΠΕΡΑΙΑΣ • ΡΕΘΥΜΝΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ

EXOTICA

Όπως σε κάθε μονή χρονιά, έτσι και το φετινό καλοκαίρι είναι λίγο λειψό. Ούτε Μούντιαλ, ούτε Γιούρο, αλλι αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα κυλάει το τόπι στην Υδρόγειο! Από αρχές Ιουνίου μέχρι τέλη Ιουλίου, 3 διοργανώσεις θα μεταδίδουν εικόνες από εξωτικά γήπεδα, με πρώτα τα στερεοτυπικά ξενέρωτα (οι γραμμές του «φούτμπολ» αχνοφαίνονται ακόμα άραγε;) των Η.Π.Α., ενώ ακολουθούν τα «θαμπά» (λόγω δορυφόρων και φωτισμού) της Βενεζουέλας και 4 χωρών της Νοτιοανατολικής Ασίας.

του Αντρέα Κίκηρα

CONCACAF GOLD CUP

Τόπος: Η.Π.Α.

Kick-off: 6 Ιουνίου, Κόστα Ρίκα – Καναδάς, Orange Bowl, Μαϊάμι

Τελικός: 24 Ιουνίου, Soldier Fields, Σικάγο

Λογικά φαβορί: Η.Π.Α., Μεξικό

Dark Horses: Κόστα Ρίκα, Καναδάς, Τρίνιταντ & Τομπάγκο...

To know us better: Το Gold Cup είναι το Κύπελλο των χωρών της Βόρειας και Κεντρικής Αμερικής και των νησιών της Καραϊβικής. Ξεκίνησε το 1991 και αυτή είναι η 9η διοργάνωση. Όλες έχουν παιχτεί στα γήπεδα των Η.Π.Α. ή του Μεξικού. Από τις προηγούμενες 8, οι μισές έχουν πάει στο Μεξικό, οι Η.Π.Α. έχουν κερδίσει 3, ενώ μία (του 2000) κατέληξε στον Καναδά. Στα τελικά συμμετέχουν 12 χώρες (της Κούβας συμπεριλαμβανομένης). Συνήθως, για ευρύτερη προβολή, καλούνταν και κάποιες χώρες-guests (από Βραζιλία μέχρι και Νότια Κορέα!), όμως φέτος υπάρχει απόλυτη αυτόρκεια και όλες οι ομάδες προέρχονται από τη συγκεκριμένη ζώνη. Τα περισσότερα γήπεδα χωράνε από 60 έως 80 χιλιάδες κόσμο, όμως αν οι U.S. ή το Μέξικο δεν είναι στον τελικό, τότε θα επαναληφθεί το φαινόμενο του 2000 (τελικός Καναδάς – Κολομβία 2-0) στο Coliseum του L.A.: 7.000 άτομα σε αρένα 90.000. Προσπάθησε ο Πελέ, θα προσπαθήσει και ο Μπέκαμ, όμως το θεμελιώδες ερώτημα «How can you love a game that ends up with 0-0?!» μάλλον θα παραμείνει αιώνια αναπάντητο...

Focus on: Αϊτή. Συνδέοντας τη μικρή και πάμφτωχη νησιώτικη χώρα της Καραϊβικής με το ποδόσφαιρο, κάποιοι παλαιότεροι ίσως θυμηθούν τον χαφ Ζακ Λατούσε που έπαιξε ένα 80ς φεγγάρι στον Πανιώνιο ή (ακόμα πιο πίσω) την ομάδα του '74 η οποία (με τρελό σπρώξιμο από τον κλασικό μεγαλομανή by 70s δικτάτορα Ντιβαλιέ) πήγε στο Μουντιάλ της Γερμανίας, πετυχαίνοντας μάλιστα ένα ιστορικό πρώτο γκολ εναντίον της Ιταλίας, προτού δεχτεί 3 από τους ragazzi και 14 συνοδικά. Χαμένη για χρόνια στο χάος ενός ακήρυχτου εμφύλιου, η «φτωχότερη χώρα του Δυτικού Ημισφαιρίου» επανήλθε τον περασμένο Γενάρη με έναν θρίαμβο (για πρώτη φορά) στο Κύπελλο Καραϊβικής μέσα στο Τρίνιταντ, υπό την καθοδήγηση του Κουβανού κόουτς Λουίς Αρμέλιο Γκαρθία. Η χώρα έχει τρέλλα με το ποδόσφαιρο και η μεγάλη αϊτινή παροιμία του Μαϊάμι έχει φτιάξει voodoo εξέδρα, από το πρώτο κιόλας ματς κόντρα στη Γουαδελούπη.

COPA AMERICA

Τόπος: Βενεζουέλα

Kick-off: 26 Ιουνίου, Ουρουγουάη – Περού, Estadio Polideportivo de Pueblo Nuevo, Σαν Κριστόμπαλ

Τελικός: 15 Ιουλίου, Estadio Jose Pachencho Romero, Μαρακαϊμπο

Λογικά φαβορί: Αργεντινή, Βραζιλία

Dark Horses: Παραγουάη, Ουρουγουάη, Μεξικό...

To know us better: Η αρχαιότερη ποδοσφαιρική διοργάνωση εθνικών ομάδων στον κόσμο (από το 1916, τη στιγμή που το Euro ξεκίνησε το 1960), έφτασε στην 42η βερσιόν της για να πραγματοποιηθεί πρώτη φορά στην – παραδοσιακά πιο «άμπαλη» της Λατινικής Αμερικής – χώρα του Τσάβες. Μαγεία (εφόσον τεμπελιάζεις) να συνδέσαι κατακαλόκαιρο κατά τις 1-2 τη νύχτα με το ημίφως των Λατινοαμερικάνικων γηπέδων για να δεις ματσάρες του τύπου Ουρουγουάη-Κολομβία ή Περού-Βολιβία, με μπόλικες μπαλαδόφασες, ντρίμπλες, νεύρα, ξύλο, ό,τι τραβάει η όρεξή σου. Τελευταία – λόγω βεβαρυμένου προγράμματος των σπαρ – έχει γίνει λίγο «το Κύπελλο της Ρεζέρβας», αλλι παίζει στάνταρ ότι ανακαλύπτεις παιχταράδες που θα τους δεις μετά πολύ ή καθόλου. Συμμετέχουν οι 10 χώρες της Νότιας Αμερικής, συν δύο σταθεροί guests (Η.Π.Α και Μεξικό, θα «σκάσουν» τα παλικάρια!). Η Αρκεντίνα και η Ουρουγουάη το 'χουν σκώσει από 14 φορές, ενώ η Βραζιλία 7 (έτσι, για να βλέπουμε ποιες είναι οι πραγματικές ομαδάρες!).

Focus On: Βενεζουέλα. Είναι ν' απορείς γιατί αυτή η χώρα ήταν τόσο ανεπρόκοπη στο ποδόσφαιρο, τη στιγμή που σ' όλες τις άλλες της περιοχής υπάρχει τέτοια τρέλλα. Οι Βενεζουελάνοι είναι υπολογίσιμη δύναμη στην περιοχή σε μπάσκετ και βόλεϊ, αλλι ιστορικά το μόνο ομαδικό άθλημα που μπορεί να ξεπεράσει την καθολικότητα της μπάλας είναι το μπέιζμπολ (...βασοσφαίριση!), όπως μαρτυρούν τα περιστατικά σε Η.Π.Α. και Ιαπωνία. Έτσι συμβαίνει κι εκεί. Σιγά-σιγά όμως έρχονται όλο και θετικότερα αποτελέσματα, με τον Τσάβες να ψηφιάζεται ότι μπορεί να κάνει τη μόστρα του: «Λούλα (σ.σ. πρόεδρος της Βραζιλίας) πρόσχε, ο τελικός θα 'ναι Αργεντινή – Βενεζουέλα!» χαριεντίστηκε πρόσφατα. Ο ενθουσιασμός για την πρώτη μεγάλη ποδοσφαιρική διοργάνωση είναι μεγάλος, τη στιγμή που οι έννοιες «γκολ της Βενεζουέλας» και «νίκη της Βενεζουέλας» έχουν πάψει να θεωρούνται ανέκδοτα, χάρη κυρίως στο χαρισματικό στράικερ της Μαγιόρκα Χουάν Αράνγκο.

AFC ASIAN CUP

Τόπος: Βιετνάμ, Ινδονησία, Μαλαισία, Ταϊλάνδη

Kick-off: 7 Ιουλίου, Ταϊλάνδη – Ιράκ, Rajamangala Stadium, Μπανγκόκ

Τελικός: 29 Ιουλίου, Bung Karno Stadium, Τζακάρτα

Λογικά φαβορί: Ιαπωνία, Κίνα, Κορέα, Αυστραλία

Dark Horses: Ιράν, Σαουδική Αραβία, Ιράκ, Μπαχρέιν...

To know us better: Η Μέση και η Άπω Ανατολή, άλλες κουιτούρες, με κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά μεταξύ τους χάσματα, συναντιούνται κάτω από τη πελώρια γεωγραφική σκέπη της Ασίας. Και μόνο να συγκρίνει κανείς το shaolin soccer των Κορεατών με το σταριλίκι και τις φιοριτούρες των Ιρανών καταλαβαίνει... Στην παρέα μόλις προστέθηκαν και οι «βάζω κάτω το κεφάλι και τρέχω» Αυστραλοί, βάλτε και τους πρώην άπω Σοβιετικούς Ουζμπεκούς, οπότε έχουμε να κάνουμε ένα μικρό - έστω «κακής μπάλας» - Μουντιάλ, όπου όλα είναι ανοικτά. 16 συνοδικά οι συμμετέχοντες, με τη διοργάνωση για πρώτη φορά (στη 14η έκδοσή της) να μοιράζεται σε τέσσερις διοργανωτές στα όρια του Ειρηνικού, κάτι που ο πρόεδρος της Ασιατικής Ομοσπονδίας Μοχάμεντ Μπιν Χαμάρ έχει ήδη αποκαλέσει «ιστορικό λάθος» (δυσβάσταχτο λογιστικά πρότζεκτ και χαοτικό ως προς τον κεντρικό έλεγχο). Οι Άραβες προηγούνται με 7 κατακτήσεις, οι «Ασιάτες» έχουν 5, ενώ μία (του 1964) ανήκε στο Ισραήλ, λίγο πριν τη μετακόμισή του σε Ωκεανία (!) και Ευρώπη.

Focus On: Ταϊλάνδη. Με οδηγό το σύγχρονο κλισέ «πριν τρέξουμε, ας μάθουμε πρώτα να περπατάμε», οι Ταϊλανδοί ονειρεύονται να μάθουν να παίζουν μπάλα τόσο καλά, όσο ξέρουν να στοιχηματίζουν πάνω της. Αδύνατον σ' αυτόν τον κόσμο, όμως δειλά-δειλά έχουν κάνει την εμφάνισή τους κάποιες διακρίσεις στις νεαρές κυρίως ηλικίες. Μεγάλο πρόβλημα, το σταθερό πολιτικό χάος. Το στρατιωτικό πραξικόπημα του Σεπτεμβρίου του 2006 μεταξύ άλλων έφερε και μια τρίμηνη διορία για βελτίωση των εγκαταστάσεων, με την απειλή ότι η χώρα θα έχανε το 25% της διοργάνωσης που της αναλογούσε, το οποίο θα πήγαινε στη Σιγκαπούρη. Τελικά, φυσικά, το «κακό» αποτράπηκε (πού να χαθεί τέτοια ευκαιρία προπαγάνδας για το νέο καθεστώς) και το 10άρι-σπαρ της ομάδας, Τερατέπ Ουιντοάι μπορεί να ονειρεύεται την κόντρα της 16ης Ιουλίου με τους Αυστραλούς στη Μπανγκόκ: «θέλω να παίξω στη λίγκα της Αυστραλίας, θέλω να βελτιωθώ. Το να πάω στην Αυστραλία είναι πολύ σημαντικό για μένα, εδώ είναι όλα ημι-επαγγελματικά. Ελπίζω να παίξω καλά, το πιστεύω, θα μας βοηθήσει και η υγρασία!».

VELVET SUMMER IN ATHENS

VERO GELATO ITALIANO

Ιταλικά παγωτά, που για όσους γνωρίζουν είναι τα καλύτερα που υπάρχουν, ομορφαίνουν την πλατεία Εξαρχείων από τη βιτρίνα του Vero Gelato Italiano. Γνήσια gelati με πολλές γεύσεις σοκολάτας, toronto, rustico, choco banana, nutela, chococookies... από stracciatella έως tiramisu και από γιαούρτι με αγριοκέρασο έως mocha cafe... Γεύσεις που μας δροσίζουν και μας μένουν αξέχαστες!

Θεμιστοκλέους 72, Εξάρχεια, Τ: 210 3301 233

COCOROSIE + MARY AND THE BOY

Οι αδελφές Sierra Rose (Rosie) και Bianca Leilani (Coco) Casady, πιο γνωστές ως CocoRosie, θα επισκεφτούν για δεύτερη φορά την Αθήνα, την Παρασκευή 29 Ιουνίου, για μία και μοναδική εμφάνιση στο θέατρο Ρεματιάς Χαλανδρίου. Οι δυο τους, μαζί με ορισμένους μουσικούς που τις πλαισιώνουν, θα παρουσιάσουν τραγούδια από το ολοκαίνουργιο album τους, “The Adventures Of Ghosthorse And Stillborn”, καθώς και από τις παλαιότερες δουλειές τους. Τη συναυλία θα ανοίξουν οι Mary and The Boy.

Cocorosie + Mary and The Boy
Παρασκευή 29 Ιουνίου
Θέατρο Ρεματιάς Χαλανδρίου
Προτίληψη: 25 ευρώ (περιορισμένος αριθμός εισιτηρίων) και 30 ευρώ.
Ταμείο: 35 ευρώ

pot pourri./44

MUSIC DAY AT ATHENS

Αυτό που ξεκίνησε ως μια απλή γιορτή στο Παρίσι το 1982, έφτασε να είναι σήμερα ίσως το μεγαλύτερο live event στον κόσμο – μια γιορτή που διεξάγεται σε περισσότερες από 40 χώρες, από την Ιρλανδία έως το Καζακστάν και από τις Βαλτικές χώρες μέχρι την Κύπρο. Από τις 21 μέχρι τις 23 Ιουνίου όλη η Αθήνα θα ακούει, θα παίζει, θα βλέπει, θα απολαμβάνει μουσική. Σε πλατείες, σε στενά, σε club, θα έχουμε την δυνατότητα να απολαύσουμε μερικά από τα σημαντικότερα ελληνικά και ξένα συγκροτήματα και μουσικούς. Μια γιορτή για όλους!

Afrolab, Blend Sextet, Blues Pilot Project, Cayetano, Eleusis, Elica, Eqos Quartet, Expert Medicine, Felizol, Human Touch, Jazznovation, Jerome aka The Source, Locomondo, Marlain, Mikro, Monitor, Nikko Patrelakis, Psychclowns, Raining Pleasure, Small Blues Trap, Street Buzz, Surf Jazzer, Timewarp Inc., Word of Mouth, Yinka & Geger, Γεωργία Βεληβασάκη, Γιώργος Βαρσαμάκης, Γιώργος Τσιγκιάν, Δημήτρης Βεριώγης, Ιωάννης Αναστασάκης, Λευτέρης Χριστοφής, Σεραφείμ Τσαστόνης, Στίχοιμα, Συμφωνική Ορχήστρα Δήμου Αθηναίων, Φιλαρμονική Ορχήστρα Δήμου Αθηναίων, Ως Αιδώ

BOOM ΣΤΟ DELUXE!!

Ο Γιάγκος Κολιοπάνος και η Δάφνη Πασσίση ξεκινούν τη νέα κερηκτική χοροεπερίδα BOOM!! με ντεμπούτο στις 23 Ιουνίου στο Deluxe και live έκκληση. Υπόσχονται φυσικά ό,τι πιο ανελέητα νευρώδες και πρωτότυπο ενώ το σύνθημα παραμένει, όπως στα προηγούμενα events τους (A Taste of Honey, Legal Tender) “dancing by night, dying by day”.

BOOM!!
23 Ιουνίου
Deluxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη
www.myspace.com/boomathens

ΠΛΗΘΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Την Πέμπτη 31 Μαΐου εγκαινιάστηκε στον εναλλακτικό χώρο η στο Γκάζι η ομαδική εικαστική έκθεση «πληθίσον και απέναντι».

η, Ευπατριδών 7, Γκάζι
31 Μαΐου - 31 Ιουλίου
Τρίτη-Κυριακή 7:00-11:30 μ.μ.
p.alternativ@gmail.com
www.myspace.com/pistogazi

SANTE CAFÉ BAR

Το απόλυτο rock bar της περιοχής που κρατάει αναλλοίωτη την αίσθηση του παλιού και συγχρόνως διαχρονικού. Αγαπημένο στέκι με χαλαρή ατμόσφαιρα, cocktails και χαμηλές τιμές, ορίζουν τη διασκέδαση όπως θα θέλαμε να είναι.

Στην Πλατεία της Ραφήνας, 25 λεπτά έξω από την Αθήνα, αποτελεί ξεχωριστό προορισμό για τους λάτρεις της καλής μουσικής και της ξεκούραστης εξόδου. Lives & Happenings που διοργανώνονται συχνά γεμίζουν την ατμόσφαιρα με πειραματικούς ήχους και εικόνες. Επισκεφτείτε το!

www.santecafe-bar.gr

MOTOKRZR K3 BY MOTOROLA

Συνεχίζοντας την αναπαραγωγή του ήδη επιτυχημένου DNA της οικογένειας των MOTOKRZR, το MOTOKRZR K3 συστήνεται ως το αγαπημένο παιδί του design και της τεχνολογίας, επιβάλλοντας την αφοπλιστική γοητεία του με την πρώτη ματιά. Το νέο MOTOKRZR K3 της Motorola απευθύνεται σε εκείνους που έχουν υψηλή αντίληψη αισθητικής, είναι παθιασμένοι με το design, παρακολουθούν τη μόδα και κάθε επιλογή τους – από το αυτοκίνητο που οδηγούν μέχρι το κινητό που κρατούν –, καθρεφτίζει το χαρακτήρα τους.

CIRCUS DAYZ

Το 3ο Πανελλαδικό Φεστιβάλ Τσίρκο που διεξήχθη στις 2-3 Ιουνίου γέμισε για λίγο με χρώμα και παιχνίδι το πάρκο του Θησείου, δίνοντάς μας μόνο μια μικρή αίσθηση για το τι θα ακολουθήσει στο μεγάλο Πανευρωπαϊκό Φεστιβάλ Τσίρκο (30/7-5/8).

Βρισκόμαστε πια στην τελική ευθεία για να υποδεχτούμε το μεγαλύτερο γεγονός της τέχνης του τσίρκο στη χώρα μας. Το Πανευρωπαϊκό Φεστιβάλ Τσίρκο διοργανώνεται κάθε χρόνο από εθελοντές από όλον τον κόσμο. Εσύ, θα ήλεις;

www.ejc2007.org
Πληροφορίες-συμμετοχές: 210 5157285

ΚΟΙΝΟΣ ΤΟΠΟΣ III

«URBAN LEGENDS – ΑΣΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ»

Σε συνέχεια των εκθέσεων Κοινός Τόπος των δύο προηγούμενων ετών, την Πέμπτη 14 Ιουνίου και ώρα 8:30 μ.μ στο Θέατρο Επί Κολωνών εγκαινιάζεται η έκθεση Κοινός Τόπος III, Urban Legends (Αστικοί Μύθοι).

Το θέμα της φετινής έκθεσης δίνει αφορμή να ζωντανέψει η κρυφή ή η φανερά μυθολογία της Αθήνας. Ο χώρος του θεάτρου μεταμορφώνεται ο ίδιος σε αστικό τοπίο, σε ένα αστικό σκηνικό που φιλοξενεί όλα τα είδη της σύγχρονης τέχνης.

Αρχιτεκτονική, graffiti, εγκαταστάσεις, κόμιξ, video art και φωτογραφία, συνυπάρχουν προσπαθώντας να αναδομήσουν τη σκιά της πόλης, να περιγράψουν ή να δημιουργήσουν το δικό τους αστικό μύθο. Επιμέλεια έκθεσης: Μαρίνα Λαγού

Διάρκεια έκθεσης: 14 Ιουνίου - 2 Ιουλίου
Καθημερινά (εκτός Σαββάτου & Κυριακής) 8.00μμ – 12.00μμ
Είσοδος ελεύθερη
Πληροφορίες: 210 5138067
Ναυπλίου 12, αρχές Λένορμαν, Κολωνός

SAINT ETIENNE + STEREO TOTAL + MINDWALTZ

Αυτοί (Saint Etienne) που ανακατεύουν τόσο υπέροχα τη βρετανική pop του Λονδίνου των sixties, με τους club/dance ρυθμούς και τις παραγωγές που χαρακτήριζαν την post-acid house Αγγλία των αρχών της δεκαετίας του '90 και αυτοί (Stereο Total) με τον απίστευτο electro - non electro - garage - rock'n'roll - french-pop - rock-a-billy - disco ήχο συν μία από τις καλύτερες ελληνικές μπάντες (Mindwaltz)... Τι άλλο να θέλει κανείς; Pop Like That!

Stereomatic Productions
Παρασκευή, 6 Ιουλίου
Θέατρο Βράχων «Μελίνα Μερκούρη», Βύρωνας

GroupTherapy

Το GroupTherapy bar-gallery, 4 χρόνια πια στην περιοχή του Ψυρρή, είναι μια άριστη επιλογή για όποιον θέλει να περάσει το βράδυ του σ' ένα bar που τα έχει όλα, καφέ και ποτό, cocktails, χρώματα και εκθέσεις, events και μουσικές από jazz, chill-out, μέχρι funk, r'n'b και mainstream ακούσματα. Από 1 Ιουνίου, κάθε μέρα (εκτός Δευτέρας), Happy Double!!! hours.

GroupTherapy bar-gallery
Λεπενιώτου 11, Ψυρρή | info.6976 722 675

Οι καλές οικογένειες

της Σώτης Τριανταφύλλου

Όταν μεγαλώναμε στην Αθήνα της δεκαετίας του '70, η αδερφή μου η Μπέμπα, ο αδερφός μου ο Γιαννίκος, εγώ, και τα ξαδέρφια μας – ήμασταν τόσο μεγάλο σόι ώστε δεν γνωριζόμασταν όλοι μεταξύ μας – όσοι μās ήξεραν έλεγαν: «να, παιδιά από καλή οικογένεια!» Τόσο μās ήξεραν, τόσο έλεγαν. Δηλαδή λίγο...καθόλου...ήταν βαθιά νυττωμένοι...

Δεν έχω πεισθεί ότι υπάρχουν καλές και κακές οικογένειες, φαντάζομαι πάντως ότι υπάρχουν, κατά κάποιον τρόπο: κάνω την παραχώρηση να δεχτώ ότι «κακές» είναι εκείνες όπου ο αλκοολικός πατέρας κακοποιεί τα παιδιά του κατ' εξακολούθηση, η μητέρα κάνει πεζοδρόμιο, η μεγάλη κόρη τσιφτεελίζεται σε σκυλάδικο, ο γιος σπρώχνει πρέζα στις πλατείες· «καλές» οικογένειες όμως ποιες είναι; Εκείνες που εκκλινισάζονται χαμηλοβιβηπούσες; Που περιθάλπουν τα αδέσποτα ζώα; Που δεν βρίζονται και δεν πετάνε βαριά αντικείμενα ο ένας στο κεφάλι του άλλου; Που περνούν γαλήνια απογεύματα με κέντημα και πιάνο; Η δική μας οικογένεια ήταν τρελόκομείο, στο οποίο μάλιστα δεν αρκούσαν οι κλίνες· υπήρχε, ανέκαθεν, συνωστισμός: εκτός από μας τα παιδιά, και τους γονείς μας – αναπόφευκτα – στο σπίτι (τεσσάρι τρίτου ορόφου) ζούσε η γιαγιά (η μαμά του μπαμπά), η οικιακή βοηθός και, κατά καιρούς, θείες εναλλασσόμενες με θείους. Θείες που βυθίζονταν στην πίκρα και στη μοναξιά και θείοι – πρόσφυγες, πολιτικοί κρατούμενοι που είχαν αποδράσει – οι οποίοι κρύβονταν από τα τάγματα ασφαλείας. Αυξημένος πληθυσμός: σε έκτακτες περιπτώσεις χρησιμοποιούσαμε το δώμα – το πλυσταριό – της πολυκατοικίας.

Ο πατέρας μας ήταν σταλινικός, πράγμα που ίσως αποτελούσε σύμπτωμα όγκου στον εγκέφαλο ο οποίος, απ' όσο ξέρω, δεν διεγνώσθη ποτέ· η μητέρα μας έπασχε από εκείνο το είδος της βαριάς κατάθλιψης που εκλαμβάνεται ως «αξιοπρέπεια, ευπρέπεια, κοσμιότητα», ήτοι ως συμπεριφορά μετρημένη και κυριλή, αλλά η οποία, στην πραγματικότητα, χρήζει ιατρικής παρακολούθησης· όσο για μας τα παιδιά θα σας εξηγήσω παρακάτω.

Αρχίζω με το ευκολότερο ερώτημα: Πώς μπορεί μια οικογένεια να θεωρείται «καλή» όταν το 1957 ο μέλλων μπαμπάς, κάνοντας πρόταση γάμου στη μέλλουσα μαμά, δηλώνει: «Άμα παντρευτείς εμένα, παίρνεις μαζί και τη μάνα μου». Bonus. Η μαμά δέχτηκε την πρόταση γάμου, καταφανώς λόγω της προαναφερθείσας ασθένειας και υπέκυψε στη μούρα: μόλις το τρίο εγκαταστάθηκε σε διαμέρισμα της Φωκίωνος Νέγρη, η πεθερά ξεπέρασε τους αγριότερους επιτάλτες της μαμάς· από ύστερους ευγενείς και ηπιούς υπαινιγμούς του θύματος, αντιληφθήκαμε ότι η γιαγιά περνούσε τις μέρες της μουρμουρίζοντας ότι ο γιος της άξιζε καλύτερη τύχη· και, παρότι φαίνεται – και είναι – ακραίο, περνούσε τις νύχτες της μπουκάροντας κάθε τόσο στο υπνοδωμάτιο του ζεύγους με παράλογες αφορμές. Είναι θαύμα το πώς καταφέραμε να συλληφθούμε και να γεννηθούμε.

Η γιαγιά μας ήταν τσεμπεροφόρα και αναλφάβητη, πρωτόγονη σε ψυχολογία και συμπεριφορά: κατά τη γνώμη μου – την οποίαν, τονίζω, ουδείς άλλος συμμερίζεται – η γιαγιά και ο μπαμπάς άξιζαν ο ένας τον άλλον. Στην πραγματικότητα, ήταν γεννημένοι ο ένας για τον άλλον. Εκείνη τού είχε αδυναμία επειδή της έμοιαζε στον χαρακτήρα· εξάλλου, τα υπόλοιπα παιδιά της, εκτός του ότι δεν είχαν κάνει την αποκοτιά να την στεγάσουν στο σπίτι τους, φαίνονταν λιγότερο επιτυχημένα και πιο δυστυχισμένα από τον πατέρα μας. Ο ένας θείος μου βρισκόταν τον περισσότερο καιρό στη στενή – πολιτικός κρατούμενος, ταλαιπωρημένος τόσο από την βασιλοφρόνα δεξιά όσο και από το ΚΚΕ τού οποίου ήτο στέλεχος – ο δε άλλος θείος μου, ο μικρότερος, είχε γλιτώσει τη φυλακή αλλά δεν γλίτωσε την εξορία στα νησιά. Για κάμποσα χρόνια, έκανε κάτι aller-retour Λέρο-Γυάρο.

Οι θείες μου ήταν χαζές· η μία παντρεύτηκε έναν Ελληνοαμερικανό φασίστα και μετανάστευσε στη Βόρεια Καρολίνα – Νορθ Καρολίνα· κάθε Χριστούγεννα έστελνε σ' εμάς τα παιδιά πέντε δολάρια μέσα σ' ένα φάκελο ηες κι ήμασταν άπορα. Η άλλη δεν παντρεύτηκε: προτί-

μησε να γίνει καλόγρια· τ'αδέρφια της οι κομμουνισταράδες το πήραν βαριά· βαριά θα το έπαιρνε και η γιαγιά αν δεν της έλειπε ολοσχερώς η ευαισθησία. Πάντως, από το σόι του πατέρα μου η μόνη θειά μας που επιζεί είναι η καλόγρια: την έχει ωφελήσει ο αέρας του βουνού· το μοναστήρι βρίσκεται σε οροσειρά, πού ακριβώς θα σας γελάσω. Τα μοναστήρια δεν είναι το φόρτε μου.

Είχαμε λοιπόν γιαγιά στρίγγιλα που, επιπλέον, ήξερε να μαγειρεύει μόνο κολοκυθόπιτα· από τα παιδικά μας χρόνια σιχαθήκαμε την κολοκυθόπιτα: η δε Μπέμπα κατέληξε αλλεργική στο κοκοκύθι και μια φορά ήρθε και πρήστηκε και έγινε τούμπανο και πέταξε εξανθήματα παρ' ολίγο να τη χάσουμε. Την μεταφέραμε στον Ερυθρό με οξεία κολοκυθίαση. Το ιατρικό προσωπικό δεν είχε αντιμετωπίσει παρόμοια περίπτωση: η Μπέμπα έγινε αντικείμενο εισήγησης σε συνέδρια αλλεργιολογίας. Έτσι κι αλλιώς, η γιαγιά ήταν σκότιο και επικίνδυνο άτομο: εκτός του ότι υπονόμειε τη μάνα μας βάζοντας λόγια στον πατέρα μας, την εξευτέλιζε μπροστά στην οικιακή βοηθό, ονόματι Λεμονιά – Λεμονιά, το δέντρο – την οποίαν Λεμονιά εξευτέλιζε επίσης, αποτελούσε το κατ' εξοχήν αρνητικό πρότυπο: Ιοκάστη, Κλυταιμνήστρα, Μάγισσα Ξάντρα, Κρουέλα Ντεβίλ, μητριά της Χιονάτης κτλ.

Περνάω από τη γιαγιά σε άλλα μέλη του ζωολογικού μας κήπου τα οποία δεν συνάδουν με τον χαρακτηρισμό «καλή οικογένεια». Τα ξαδέρφια μας, ο Ιωσήφ (ναι, από τον Στάλιν) και ο Βλαδίμηρος (ναι, από τον Λένιν), επέστρεψαν το 1990 από την Τασκένδη για να διαπρέψουν στην ρωσική ή την ουκρανική μαφία: δεν μπορέσαμε να μάθουμε με ακρίβεια πού προσελήφθησαν και ποιες είναι έκτοτε οι δραστηριότητές τους. Η θειά μας η Λευκή διατείνεται ότι σχετίζονται με καμπαρέ και στριπτηζούδες, αλλά ίσως έχει επηρεαστεί από τα σήριαλ και τον περιρρέοντα ρατσισμό. Για να είμαι ειλικρινής, τόσο ο Ιωσήφ (Γόσιπ), όσο και ο Βλαδίμηρος (Βαλόντια) είναι ικανοί να σου εμψυχήσουν ρατσιστικά αισθήματα από μόνοι τους. Ας μην επεκταθώ. Από την άλλη πλευρά, ο ξάδερφός μας ο Επαμεινώνδας, ή Νώντας, είναι ικανός να σε αποτρέψει από τον ρατσισμό: είναι ντόπιο ρεμάλι· Έλληνας εκατό τοίς εκατό· χαρτοπαίκτης, τζογαδόρος με ειδικότητα στα φρουτάκια· έχει αράξει στο Λουτράκι για να βρίσκεται κοντά στο καζίνο· η μάνα του παίρνει τα Λεξοτανίη με τις χούφτες. Δεν μπορώ να αναλύσω εξαντλητικά και τα δύο σόγια, αναφέρω μόνον ότι η ξαδέρφη μου η Άννα, ενώ έκανε διδακτορικό στο Παρίσι, πράσθη σουβλατζή της οδού Μουφτάρ (κεμπάπ, πιτόγυρος) τον οποίον παντρεύτηκε μάνι-μάνι για να μη

χάσει το κελεπούρι· δυο χρόνια αργότερα, χώρισαν όταν ο τελευταίος την έστειλε στο νοσοκομείο: ενδο-οικογενειακή βία και τα τοιαύτα. Φτάνω σ' εμάς τα παιδιά: η Μπέμπα ήταν πάντα καλή και έξυπνη και γεμάτη φαντασία, αλλά, για να πλέμε του στραβού το δίκιο, είχε τα μυαλά στα κάγκελα. Στα δεκαοκτώ τής καρφώθηκε να παντρευτεί, έπειτα, ευτυχώς, το μετάνιωσε αποτόμως, αλλά της μπήκαν καινούργιες ιδέες, να σπουδάσει ωκεανολόγος, να μπαρκάρει, να δουλέψει στη NASA, να προσληφθεί ως αεροσυνδός στην Ολυμπιακή, δημοσιογράφος στην YENEΔ· κάθε μέρα ξεφούρνιζε κάποιο καινούργιο σχέδιο. Glamour και περιπέτεια: το μόττο της Μπέμπας. Ο πατέρας κι η μάνα μας προσπαθούσαν να δείξουν κατανόηση: «Ναι, κι αυτό είναι ωραίο επάγγελμα», «Βέβαια, κι αυτή καλή επιλογή, μπράβο» κτλ. Ο επαγγελματικός προσανατολισμός της Μπέμπας μās απασχόλησε επί μια δεκαετία περίπου. Ο αδερφός μου ο Γιαννίκος ήταν πρσός κι αξιοπλάτρευτος, αλλά ανέκαθεν και σταθερά αθώς σαν να είχε γεννηθεί χθες. Θα μπορούσε να παίζει μικρό ρόλο στο «Μικρό σπίτι στο λιβάδι» ή να έχει ξεπηδήσει από ζωγραφιά του Νόρμαν Ρόκγουεϊλ. Το παιδί ήταν πάντα γλυκομίλητο, ήσυχο και καλοπροαίρετο. Δεν έπιανε υπονοούμενα, δεν κατανοούσε αμφίσημες πράξεις και λόγια· ο κόσμος ήταν γι' αυτόν απλός και χωρίς μυστικά. Κι απ' την άλλη μεριά, τίποτα δεν τον εντυπωσίαζε: αν του έλεγες «ερωτεύτηκα ιπποπόταμο και σκέφτομαι να μετακομίσω μαζί του στην αφρικανική σαβάνα», θα απαντούσε «Καλή στέφανα». Συχνά υποπευδύμασταν ότι ο Γιαννίκος μās δούλεψε έναν-έναν χωριστά και όλους μαζί. Επίσης, όταν μια φορά με συνέλαβε η αστυνομία για τεντυμποισμό – άλλη περιπέτεια κι αυτή, είχαμε κλέψει ένα αυτοκίνητο, ένα τόσο δα αυτοκινητάκι το οποίο επιστρέψαμε ήσυχα-ήσυχα στον ιδιοκτήτη του (γεμίσαμε και το ρεζερβουάρ με απλή: εντάξει, κάναμε λάθος, έπαιρνε σούπερ) – ενώ όλη η οικογένεια θρηνούσε και τραβούσε τα μαλλιά της «τι πάθαμε!» «τι πήγες κι έκανες!» «τι θα πει ο κόσμος! Δεν θα 'χουμε μούτρα να κυκλοφορήσουμε!», ο Γιαννίκος ρώτησε απλώς: «Τι είναι 'τεντυμποϊσμός';» Ακόμα να πάρει απάντηση: αν θυμάμαι καλά, όλοι απάντησαν με διάφορα συνώνυμα του «Σκάσε». Δηλαδή: «δεν πας να δεις εκεί που ρίχνουνε τα μπάζα» (Μπέμπα), «μη μιλάς θα σου έρθει ανάποδη» (μαμά), «κάτσε καλά γιατί θα σου φέρω φούσκο» (μπαμπάς) και τέτοια. Συμπεραίνω ότι καλές οικογένειες είναι εκείνες που, όταν ένα από τα παιδιά βγει teddy boy - στην περίπτωσή μας teddy girl – απαντούν «σκάσε» σε οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με το μεγάλο αυτό οικογενειακό πρόβλημα.

Αγαπημένο του ρούχο φαίνεται να είναι ένα κοκκινωπό καρδ πουκάμισο. Αγαπημένος του μουσικός, ο Will Oldham “Bonnie Prince Billy”. Ο φωτογράφος Greg Nolan, υποστηρίζει ότι είναι ένας από τους πιο σπουδαίους στιχουργούς εκεί έξω. Ο ίδιος έχει δηλώσει ότι κάνει jogging καθημμένος με «απλό ελληνικό γιαούρτι». Ο Tom Hull, aka Kid Harpoon, μίλησε στο Velvet:

my space whore./48

KID HARPOON

της Νατάσας Χτενά

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Έχω αρκετές, για να είμαι ειλικρινής, όμως φέτος το να εμφανιστώ στη σκηνή με τους Mystery Jets, ήταν πραγματικά κάτι ιδιαίτερο. Ήταν σε ένα φεστιβάλ, κοντά στο Kent όπου μεγάλωσα. Με το συγκρότημα έχουμε γίνει πολύ καλοί φίλοι, ενώ στο κοινό βρίσκονταν πολλοί φίλοι μου από το Kent. Απλώς ένιωθα πολύ ιδιαίτερα. Επίσης ήμουν τύφλα στο μεθύσι, οπότε δεν είμαι σίγουρος πώς τα θυμάμαι όλα αυτά.

Τι σε τρόμαζε περισσότερο ως παιδί, και τι είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος; Η ταινία Leprechaun με έκανε να τρέμω απ’ τον φόβο. Δεν μπόρεσα να το ξαναδώ από τότε, οπότε δεν είμαι σίγουρος γιατί. Σήμερα ο μεγαλύτερός μου φόβος είναι να με πατήσει αράξι. Πιστεύω ότι θα ήταν τεράστια σπατάλη της ζωής μου. Θα προτιμούσα να με φάει καρχαρίας.

Πώς ήταν η πρώτη σου εμφάνιση μπροστά από κάποιο κοινό; Ήμουν περίπου εννιά χρονών, στη συγκέντρωση του δημοτικού, γι’ αυτό δε θυμάμαι πολλά. Δε νομίζω ότι καταλάβαινα το όλο σκηνικό, τραγούδησα όμως το “Wild Thing” του Jimi Hendrix και θυμάμαι ότι ένιωθα τέλεια.

Ποιος είναι ο πιο όμορφος στίχος που έχεις ακούσει ποτέ; Wow! Αυτή είναι μια καθαριστική ερώτηση, αν ποτέ μου έχω δει κάποια. Είναι αυτός ο τρομερός στίχος του Bonnie “Prince” Billy (στην πραγματικότητα είναι αρκετοί) σε αυτό το τραγούδι που καλείται “New Partner” όπου λέει: “Now the sun’s fading faster, we’re ready to go there’s a skirt in the bedroom that’s pleasantly low” Νομίζω ότι είναι ένας τόσο απλός και αθώς στίχος, αλλά ήλξει τόσο πολλά. Είναι πανέμορφος, μου είναι δύσκολο όμως να διαλέξω έναν. Αγόρασε τον δίσκο, είναι από το “Viva Last Blues”, από την Palace Music. Είναι γεμάτο πανέμορφους στίχους. Πιστεύω ότι βρίσκεται εκεί ψηλά με τον Leonard Cohen και τον Bob Dylan.

Ποιο μέρος απ’ όσα έχεις επισκεφθεί, σε έχει εμπνεύσει περισσότερο; Πέρασα κάποιο διάστημα στην Ισλανδία φέτος και η ατμόσφαιρα ήταν τόσο εμπνευσμένη. Υπάρχουν παγόβουνα και λάβα, καυτές ιαματικές πηγές και παγωμένοι άνεμοι. Είναι όπως φωτιά και νερό και η γη των θεών. Είναι εκπληκτικό.

Ποια πιστεύεις είναι η πιο σπουδαία φωνή εκεί έξω αυτή τη στιγμή; Φωνή τραγουδιστή; Δεν είμαι σίγουρος. Πιθανώς η Bjork. Είναι απίστευτη, και βρισκόμαστε στη θεματολογία της Ισλανδίας. Ως φωνή της γενιάς μας, δεν είμαι σίγουρος αν υπάρχει κάποιος τον οποίο μπορώ να πιστέψω αυτή τη στιγμή.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Καλοκατρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουηένιου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλη 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύται 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύται | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartersa, Καλοκατρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουηένιου 2, Πλ. Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μνενάκν 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μνενάκν 53, | Γιάντες, Βαλτεσίου 44 | Διηπλδ, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδιός, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτεσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυιάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλακεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115Α | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Ψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inothea, ηλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιπ-Πουπ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατάτα, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηρίο, Λεπενιώτου 1 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παρισμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψόρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκν 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπέμου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσών 42 | Γκαζάκι, Τριτοπέμου 31 | Νηπιοναγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασφόνος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασφόνος 41 | η, Ευπατριδών 7 | Ταpas, Τριτοπέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βάτραχος, Ευρυμέδοντος 3 | Nixon, Αγιασιλάου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμν. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mupido, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αιγίλη, Πλάτ. Κεφαλληνίου, **Καταστήματα** **ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυιάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σεργίος 11 | Ορφανίδης, Κολοκατρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλάνων 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναδίου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Το Στάχυο, Σπ. Τρικούνη 12 | Clipart, Μνάτσον 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ. Μνενάκν 63-65 | Jinx, Ασκληπείου 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma negra, Δορυλλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylas, Ηραίστου 24 | Prime Timers, Ηραίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παρισμήδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσάκκν 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledearth, Τριτοπέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Duckknows music store, Καλοκατρώνη 9 & Γκίβν 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **Βιβλιοπωλεία** **ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκνς, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδότου 9 | Πολιτεία, Ασκληπείου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτονορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλίοσημο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκνς, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκατρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστν, Καραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβήτ, Μαυρομυιάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισών 101), **αρχιές** **ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέληα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** **ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονος Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονος Τέχνης Ιλθένα Τούντα, Αρματολίων & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiore Art Space, Χάρπτος 29, | Καθαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταστόκου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μτασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonomoroulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρθάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirras Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τροπεζούντος 44 | 16ρμμο ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **Καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ:** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4, **ΧΑΛΚΙΔΑ:** Azul, Άγιος Νικόλαος, Μπούρτζι

STEREOMATIC proudly presents

saint etienne

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ

+ STEREO ↔ TOTAL (GER)

+ MINDWALTZ (GR)

ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ “ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ”

ΔΗΜΟΣ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ. 21.00

Εισιτήρια προπωλούνται στα **METROPOLIS**, Ticket house, ticket point, www.i-ticket.gr

Timberland® Make it better.™